

Giới thiệu Nỗi Buồn Đẹp Nhất

Ngày ấy cô hỏi anh: “Nỗi buồn có màu gì?”

Anh trả lời: “Nỗi buồn có màu hồng nhạt.”

Cô không hiểu, anh cũng chẳng giải thích gì thêm.

Chuyện đã qua lâu rồi, vậy mà cô vẫn tưởng như mới ngày hôm qua. Hai năm nay kể từ khi anh rời xa cô để theo đuổi cái lí tưởng quan trọng nhất trong đời, cũng là khi cô biết đối với anh tình yêu của hai người chỉ giống như một trò tiêu khiển. Anh dùng nó để giết thời gian, còn cô lại ngu muội nằng niu như một phần không thể mất đi trên cơ thể mình.

Cô và anh tình cờ gặp nhau ở trạm xe buýt số năm, vào buổi sáng giao mùa xuân-hạ, những giọt mưa ngoài trời đập vào ô cửa kính những vệt tròn trắng xóa lung linh. Cái duyên nợ ấy dẫn anh thêm lần nữa gặp lại cô, để rồi yêu cô, và cho cô những khoảng lặng hạnh phúc nhất trong đời. Cô cũng từng nghĩ, anh chính là một nửa cuộc đời mình. Cô cũng từng mong, thêm thời gian nữa thôi, cả hai sẽ cho nhau một tổ ấm.

Anh đứng phía sau ôm lấy cô đang mỉm cười, cùng nhìn ra xa về nơi chân trời rực rỡ nhất.

Thế rồi ngày anh ra đi, chính cô cũng không tin vào những gì mình thấy. Anh và người con gái ấy tay trong tay nói cười vui vẻ, ríu rít chuyện trò ở sân bay. Cô đuổi tới nơi chỉ có thể nhìn anh thêm một chút, và có thể hỏi duy nhất một lời: “Anh nói màu hồng có đẹp không?”

Anh nhìn vào mắt cô, có một thứ cảm xúc không nói thành lời được. Anh trả lời: “Màu hồng đẹp nhất.”

Vậy là cô đã giữ cái đẹp ấy suốt hai năm nay, chưa bao giờ quên anh, cũng chưa bao giờ thắc mắc lí do cái đẹp ấy là gì?

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trích Dẫn:

Ngày ấy cô hỏi anh: “Nỗi buồn có màu gì?”

Anh trả lời: “Nỗi buồn có màu hồng nhạt.”

Cô không hiểu, anh cũng chẳng giải thích gì thêm.

Chuyện đã qua lâu rồi, vậy mà cô vẫn tưởng như mới ngày hôm qua. Hai năm nay kể từ khi anh rời xa cô để theo đuổi cái lí tưởng quan trọng nhất trong đời, cũng là khi cô biết đối với anh tình yêu của hai người chỉ giống như một trò tiêu khiển. Anh dùng nó để giết thời gian, còn cô lại ngu muội nằng niu như một phần không thể mất đi trên cơ thể mình.

Cô và anh tình cờ gặp nhau ở trạm xe buýt số năm, vào buổi sáng giao mùa xuân-hạ, những giọt mưa ngoài trời đập vào ô cửa kính những vệt tròn trắng xóa lung linh. Cái duyên nợ ấy dẫn anh thêm lần nữa gặp lại cô, để rồi yêu cô, và cho cô những khoảng lặng hạnh phúc nhất trong đời. Cô cũng từng nghĩ, anh chính là một nửa cuộc đời mình. Cô cũng từng mong, thêm thời gian nữa thôi, cả hai sẽ cho nhau một tổ ấm.

Anh đứng phía sau ôm lấy cô đang mỉm cười, cùng nhìn ra xa về nơi chân trời rực rỡ nhất.

Thế rồi ngày anh ra đi, chính cô cũng không tin vào những gì mình thấy. Anh và người con gái ấy tay trong tay nói cười vui vẻ, ríu rít chuyện trò ở sân bay. Cô đuổi tới nơi chỉ có thể nhìn anh thêm một chút, và có thể hỏi duy nhất một lời: “Anh nói màu hồng có đẹp không?”

Anh nhìn vào mắt cô, có một thứ cảm xúc không nói thành lời được. Anh trả lời: “Màu hồng đẹp nhất.”

Vậy là cô đã giữ cái đẹp ấy suốt hai năm nay, chưa bao giờ quên anh, cũng chưa bao giờ thắc mắc lí do cái đẹp ấy là gì?

Bắt Đầu :

Thủy Tiên đứng ở trạm số năm chờ xe, chiếc balo trên vai mỗi lúc càng nặng trĩu. Cô ước, giả như bây giờ có ai đó xách nó hộ cô, hoặc đưa cho cô một chai nước lọc thôi, thật là tốt quá nhỉ. Gương mặt nhỏ nhắn dù không được lót một chút mỹ phẩm nào, cả khi đang xịu đi vì cái khát nơi cổ họng, người ta vẫn cảm thấy một sự tình nghịch rất đáng yêu.

Chiếc xe buýt lặn những đường bánh cuối cùng rồi dừng lại, năm, sáu người gì đó cùng bước lên, Thủy Tiên cứ ngỡ bản thân ở sau cùng. Vậy mà khi bánh xe bắt đầu lăn đi được vài vòng, cô cũng ổn định vị trí ngồi ngay chiếc ghế thứ hai bên ô cửa sổ, một người nữa lại bước lên. Cô không biết tại anh quá nổi bật hay vì chỗ cô ngồi dễ để quan sát anh, mà tự dưng ngay cái nhìn đầu tiên đã dậy lên một xúc cảm mạnh mẽ.

Chàng trai trẻ đảo mắt ra xung quanh, nhìn hết thấy mọi ghế trống sau lưng Thủy Tiên, rồi dừng lại trên chiếc ghế bên cạnh cô, nở một nụ cười. Cô hơi bối rối, rõ ràng người được anh ban phát nụ cười với hàm răng trắng sứ ấy không phải cô thì còn là ai? Anh hỏi, cô chỉ cảm nhận con người ấy nhả nhận vô cùng.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

“Anh cứ tự nhiên.”

Có lẽ anh không biết để nói được câu ấy cô đã bấm tay mình mạnh thế nào đâu. Ghế trên xe buýt không phải là tài sản của cô, cô lấy tư cách gì mà ngăn cản anh được? Chỉ là khi anh vừa ngồi xuống, tay chân cô trở nên dư thừa không biết dấn vào đâu. Gương mặt nhỏ nhắn ấy vô duyên vô cớ đỏ ửng lên, cô thờ không đều rồi lại tự chất vấn bản thân : “Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?”

Thủy Tiên lấy ra trong balo một chiếc tai phone nhỏ màu trắng, đeo vào tai rồi bật lên bản nhạc mình yêu thích. Cô hơi tựa đầu vào cửa sổ, ánh mắt nhìn ra xa. Có lẽ cô tránh ánh mắt anh đang nhìn qua, cũng có thể cô dẫu đi nét ngượng ngịu trên má mình.

Bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa thì phải, từng giọt nước đều đều đập vào ô cửa kính những vệt tròn trắng tinh. Mấy hôm nay thời tiết chẳng ra sao, nắng mưa thất thường dễ khiến con người ta có những xúc cảm lạ, cô tự nghĩ, nó có phải như những gì mấy phút trước cô vừa trải qua không?

“Cô gái, cho tôi nhờ được không?”

Anh có vẻ ngại ngùng nhìn cô, ở gần bên người soát vé lại dùng cả ánh mắt để thu gọn hai người.

Thủy Tiên vẫn im lặng nhìn ra xa, tự nhiên muốn bé lại như ngày xưa để được đứng giữa trời mưa nghịch nước. Người ta bảo cô có đôi mắt buồn ngấn lệ, bao giờ cũng giống như chực khóc. Và người ta cũng nói, con gái mắt ướt rất chung tình. Cô không biết có đúng hay không, mặc dù bản thân chưa yêu ai nhưng vẫn tin vào điều đó. Hôm nay gặp anh, cô lại thêm lần nữa nghĩ về những gì người ta nói. Anh có một cặp mắt sâu hút hồn, có lẽ vì thế ngay từ lần đầu tiên nhìn vào nó đã hút luôn cả tâm can cô. Nhưng con trai có cặp mắt sâu thường đa tình lắm. Cô bật cười, tự gõ vào đầu vì những dòng suy nghĩ vẩn vơ kia.

“Cô gái, có thể cho tôi mượn ít tiền không?”

Thủy Tiên giật mình khi chiếc tai phone nhỏ nhắn trên đầu bị giật đi, những giai điệu ngọt ngào kia lại vô tình được thay bằng chất giọng nam khá ấm áp, mà cô nghĩ, có lần chút ngại ngùng.

Cô định thần trong hai giây, đồng tử mở rộng ra hết mức. Lại quay sang nhìn người soát vé có thân hình mập mạp đứng gần bên, tự khắc hiểu được chuyện gì. Cô mở balo lấy ra một tờ tiền, đặt vào tay anh rồi quay người đi, nét mặt có chút gì đó biến sắc.

“Cảm ơn nhé! Lần sau gặp lại tôi nhất định sẽ trả cô.”

"Không cần đâu."

Cô quay sang nhìn anh nở một nụ cười, rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến thân nhiệt anh tăng cao, cái nụ cười mà mấy nghìn học sinh trường phổ thông chuyên tỉnh vẫn ca tụng nhau bằng hai từ “tỏa nắng”. Giọng cô bao giờ cũng dịu dàng như thế, anh chỉ cảm nhận như ai đó đang rót mật vào tai mình.

Rất ngắn gọn, cô chỉ nói có vậy thôi. Chỉ có vậy mà anh cảm giác một luồng điện vừa giật qua tim mình.

Trời bên ngoài vẫn còn mưa, vẫn là những vệt tròn trắng xóa trên ô cửa sổ. Anh cười, chưa bao giờ cảm thấy bản thân cũng yêu mưa như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thủy Tiên hơi chau mày, cái khát khiến cổ họng mỗi lần thêm bỏng rát. Cô nuốt khan vài cái, vậy mà vẫn chẳng thấy dễ chịu hơn. Chiếc balo nằm ngay gần trên chân cô, những ngón tay trắng trẻo đan vào nhau tạo nên một hình thù rất đẹp mắt.

Anh ngồi kế bên cũng có một cảm giác như vậy, nhưng là thấy bỏng rát nơi trái tim. Ở cô có gì đó rất cuốn hút người ta, rõ ràng anh không thể nói rõ ra nhưng trong lòng vẫn dậy lên những cảm xúc khó tả. Anh nghĩ phải chủ động, anh nghĩ phải để lại cho cô chút ấn tượng về mình.

“Cô muốn dùng nước không?”

Cô thêm lần nữa choáng váng trước câu hỏi của anh, tự dừng lại nghĩ con người này biết cách đọc thấu tâm tư người khác. Cô không biết anh có nghĩ mình khát không, hay cách cư xử của anh chỉ là phép xã giao bình thường, nhưng mà cổ họng cô bỗng rất lắm rồi. Cô đưa tay đón lấy chai nước trên tay anh, nở một nụ cười rạng rỡ.

Anh rất thích những cô gái hay cười, nhưng trong đó lại vẫn vương một chút buồn man mác. Mà nụ cười của cô, nó đích thị là sở hữu một chút buồn man mác như vậy rồi.

Mưa ngoài trời có vẻ mỗi lúc càng nặng hơn. Chiếc xe buýt đã dừng ngay ở trạm cuối cùng.

Thùy Tiên giật mình, này giờ cô quên mất đã không mang theo ô. Cô ướt cũng không sao, nhưng cái balo trên vai cô không thể nào ướt được. Trong đó chứa rất nhiều thứ quan trọng, đặc biệt là tập làm văn của ba mươi sáu học sinh đã nộp cho mình.

Anh vừa xuống thì cô cũng bước theo sau, chiếc balo trên vai vẫn chao đảo qua bên rồi lệch sang một phía. Anh nhìn cô có vẻ hơi lo lắng, liền đứng như trời trồng cũng chẳng sợ bị dầm mưa.

“Nhà cô xa nữa không?”

Cô lắc đầu, những giọt nước trên mái tóc chảy dài xuống má. Anh thoáng cười một cái, chủ động gỡ chiếc balo trên vai cô ra đeo lên lưng mình, rồi kéo cô nép sát hơn vào một gốc cây.

Dưới gốc cây chỉ có mỗi hai người, lại bị bắt ngờ vì hành động của anh, tự dưng hai má cô đỏ lên như gấc. Cô nói ấp úng, có vẻ tâm trạng chưa ổn định chút nào.

“Tôi...tôi có thể xách được. Anh về trước đi.”

Cô đoán anh cũng sống đâu đó quanh khu phố này, chỉ là mấy trăm lần ngồi trên chuyến xe buýt ấy lại chưa từng thấy nhau.

“Chờ thêm chút nữa mưa sẽ tạnh thôi. Nếu cô để dầm mưa sẽ bị cảm đấy.”

Đúng là mưa đã tạnh thật, chỉ còn sót lại trên đường những vũng nước vàng om. Anh trả lại cô chiếc balo rồi bước đi về con đường cũ. Hai tay anh đưa trên trời, vẫy qua vẫy lại như một lời tạm biệt với cô. Anh vẫn cười, rực rỡ như sắc cầu vồng khi cơn mưa vừa kết thúc. Cô bối rối nhìn theo, hai gò má đỏ lên như trái đào tiên chín mọng. Và anh hét lên, rất rõ ràng, cô chỉ cảm tưởng bản thân đang nhận một lời hẹn rất xa xôi.

“Chúng ta sẽ gặp lại nhau. Nhất định sẽ gặp lại.”

Đêm nay cô không ngủ được, hình bóng anh cứ hiện hữu trong đầu mãi không thôi. Cô nhớ tới cặp mắt sâu hút hồn mỗi khi nhìn vào người khác, cả nụ cười đầu tiên anh gửi lại cho cô. Có lẽ anh không biết, kể từ lúc ấy thôi cô đã yêu nó rồi. Nhưng mà, đó có phải là thứ tình yêu sét đánh không? Cô cười một mình, tự nhắc nhở bản thân không phải ở cái tuổi trăng tròn như học trò vẫn tưởng tượng tình yêu là một viên kẹo ngọt.

Nhưng anh có lẽ là định mệnh, là cái gì đó khiến cô vui vui, giống như trước khi bước lên xe cô từng mong có ai đó đặt vào tay một chai nước hay xách balo cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô giáo thực tập trong tà áo dài trắng bước vào, bao giờ cũng dành cho ba mươi sáu học trò dưới kia một nụ cười rạng rỡ. Cái nắng trên miệng cô không khiến người ta cảm thấy oi bức như tiết trời tháng tư lúc này, nó dịu dàng và hồn nhiên đến lạ.

Đây là tiết Ngữ văn thứ hai Thùy Tiên giảng dạy ở lớp mười hai Toán trường phổ thông chuyên tỉnh, mặc dù thể cả cô và trò vẫn rất nhập tâm. Văn học mà nói với cô chính là nguồn dinh dưỡng tâm hồn trong cuộc sống, là những đóa hoa rực rỡ cô hết mực nâng niu để truyền đạt cho học trò.

Thùy Tiên thêm lần nữa nở một nụ cười, trước khi vào bài học liền cất lên giọng nói nhẹ nhàng nhất.

“Tôi muốn các bạn suy ngẫm câu hỏi này, nếu tình yêu là một vật thể, nó sẽ mang màu gì?”

Lớp học đang yên tĩnh bỗng chốc đã xôn xao, học trò hết thích thú nhìn nhau lại quay lên nhìn cô giáo. Một số cùng im lặng, chỉ có vài ý kiến được nêu lên, nhưng chủ yếu ai cũng vẽ ra cho mình một tình yêu với sắc màu rực rỡ. Có cậu bạn còn nghịch ngợm hơn, thẳng thắn phát biểu một câu: “Tình yêu là bảy sắc cầu vồng?”

Hôm nay học bài “Sóng” của Xuân Quỳnh, đúng là thơ tình chính gốc rồi đấy. Nhưng mà Thủy Tiên lại đưa ra một câu hỏi hết sức nhạy cảm và trừu tượng so với những cái đầu vốn chỉ tính toán mấy hàng số Toán học cao siêu, thành ra học trò chẳng biết trả lời làm sao cho hợp lời cô giáo.

Buổi học hôm đó cô khá hài lòng, duy câu hỏi đặt ra lúc đầu vẫn không nhận được đáp án, hoặc là cô chẳng rõ nó đúng hay sai. Tình yêu có màu gì? Thực lòng cô cũng không biết, bởi đã bao giờ cô yêu đâu. Ngày còn đi học cô thích nhất là một hoa khôi, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, không ít người mất ăn mất ngủ vì nụ cười tỏa nắng trên khuôn miệng nhỏ nhắn này. Vậy mà cô chưa bao giờ rung động vì ai, trái tim cũng chưa bao giờ loạn nhịp, cho đến ngày hôm ấy, khi ngồi cùng anh trên chuyến xe buýt ở trạm số năm.

Thủy Tiên đứng dưới cái nắng trời rực rỡ, hàm răng trắng đều nở một nụ cười lấp lánh như những viên kim cương. Tại sao cô lại nhớ về anh nhỉ? Chàng trai ấy cô chỉ gặp một lần, mới chỉ một lần thôi. Thủy Tiên tự hỏi, có bao giờ tình yêu đến với cô như thế này không? Cô không rõ lắm, chỉ biết từ hôm qua tới giờ mà thời gian như dài tận mấy năm, mỗi phút trôi qua đều như đang chờ mong điều gì đó. Có lẽ cô chờ anh trả nợ cho mình.

Cô lại gặp anh ở trạm xe buýt số năm, vẫn trước cổng trường phổ thông mà cô đang giảng dạy, nhưng hôm nay người lên xe trước lại là anh.

Anh ngồi trên chiếc ghế ở hàng thứ hai ngay cạnh cửa sổ, đúng cái vị trí mà lần đầu tiên gặp gỡ cô đã từng ngồi. Cô thấy anh nhìn mình, tự dưng đỏ bừng đôi gò má. Đã lên xe rồi mà vẫn chưa biết nên ngồi vào đâu, còn rất nhiều ghế sau để trống, chỉ là cô lại muốn ngồi bên cạnh anh. Thủy Tiên bối rối một lúc lâu, hai tà áo quần vào nhau như tâm trạng cô lúc này vậy. Có lẽ không được, cô nghĩ thế. Cô không đủ dũng cảm để ngồi xuống cạnh anh.

Cô cố tình bước ngang qua hàng ghế số hai, ánh mắt nhìn hơi đỏ xuống. Không biết vì bánh xe bất ngờ chuyển động hay có ai đó nắm lấy tay mình mà người cô chao đảo một lúc rồi cũng rớt nhẹ xuống chiếc ghế sắp lướt qua bên cạnh anh, thật sự gần lắm. Cô tay cô bồng rập, cả gương mặt cũng bắt đầu nóng ran. Khi nghe thấy tiếng anh cơ thể đã chết lâm sàng trong giây lát.

“Tôi để dành chỗ này cho em”

Cả cách anh xưng hô hình như cũng thay đổi, cô cảm thấy không quen.

Thủy Tiên hít thở thật sâu cố lấy lại bình tĩnh, rồi quay sang nhìn anh với đôi mắt như chực khóc. Không phải cô khóc, chỉ vì mắt cô vẫn ướt như vậy thôi.

Hôm nay anh mặc như hôm qua, vẫn quần jeans và áo sơ mi mặc dù màu sắc đã thay đổi, nhưng trên tay chẳng có một thứ gì, đâm ra cô không thể đoán được những hành trình anh đi. Còn cô thì khác, tà áo dài trắng trên cơ thể cùng với chiếc cặp sách đeo hờ trên vai, nó đủ tôn lên thân hình mảnh mai và nét nhã nhặn của một cô giáo, dù chỉ đang thực tập.

“Anh làm tôi đau đấy.”

Thủy Tiên hơi nhíu mày, khẽ rút bàn tay nhỏ nhắn ra khỏi tay anh. Anh cũng vì thế mà như chợt tỉnh ra, không ngờ xe buýt đã di chuyển từ lâu vẫn còn nắm chặt tay cô như thế.

Anh cười, một tay đưa lên gỡ đầu dây tội lỗi, vẫn nhìn cô bằng cặp mắt sâu hút hồn.

“Tôi xin lỗi. Em còn đau nữa không?”

Đợi cô ngượng nghịu lắc đầu, anh lại nói tiếp.

“Hôm qua tôi nợ em, thành ra cả ngày cứ day dứt mãi. Nếu em không từ chối, hãy nhận thứ này thay cho sự biết ơn.”

Cô đưa tay qua lại như từ chối, không ngờ lại vấp phải cây kẹo trên tay anh. Anh lấy nó ra từ bao giờ cô cũng không rõ nữa, nhưng cái màu hồng của lớp giấy bọc và cán que được quét màu trắng đục trông rất đáng yêu, đúng là hương vị dâu mà cô thích. Cô bật cười, ngượng dãi một cái rồi nhận lấy thứ quà trên tay anh.

“Nếu là thành ý của anh, tôi nhất định không từ chối.” Cô cười nhẹ, hình như vẫn có chút thắc mắc trong lòng : “Anh thích kẹo không?”

Anh không nghĩ cô hỏi mình như vậy, chỉ thoáng bối rối rồi lắc đầu.

“Tôi không thích kẹo, nhưng con gái rất thích vị ngọt đúng không?”

Thủy Tiên nhìn qua ô cửa sổ ra bên ngoài, trong ánh mắt dường như không điểm tới. Có phải cô gái nào cũng thích vị ngọt không nhỉ? Cô nghĩ tới mình, đúng là không thể phủ nhận những gì anh nói dành khế gặt đầu.

Cô chia tay anh ở trạm xe buýt cuối cùng, nhưng ngày hôm nay không có mưa. Lần này anh chờ cô khuất hẳn rồi mới đi, cũng không quên nhận từ cô một nụ cười rực rỡ. Nó làm anh thấy ấm áp biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bên ngoài trời nắng dịu dàng thật đấy, Thủy Tiên đưa mắt nhìn ra ban công, nơi chậu hoa phong lan đang đung đưa trong từng đợt gió chiều. Mấy hôm nay tâm trạng cô dễ xúc động làm sao, hay ngồi nghĩ vu vơ rồi lại tự mỉm cười.

Đầy trợ cô đang sống không lớn như kí túc xá, nhưng cũng có tận mười mấy phòng, đầm ra lúc nào cũng đủ thứ âm thanh hỗn tạp. Đôi khi nó quá ồn ào, nhưng đôi khi cô nghĩ như thế cũng hay, trong khoảng không gian ấy đỡ thấy mình lạc lõng.

Thủy Tiên nhìn đồng hồ, mới đó mà đã ba giờ chiều, cô không khỏi tự trách bản thân đã lãng phí thời gian một cách vô nghĩa. Tất cả chỉ tại cái hộp thủy tinh đặt ngay trên bàn ấy, cất đi thì không nở, mà để đó cô lại không thể tập trung được việc gì. Tự dưng cô bật cười, mới đó mà cũng lâu rồi nhỉ? Còn nhớ lần thứ hai gặp lại từ trạm xe buýt số năm, anh đã trả ơn cô bằng cây kẹo bọc giấy hồng rất xinh đẹp. Những lần sau đó ngày nào anh cũng ngồi cùng cô trên chuyến xe buýt ấy trở về, và đương nhiên lần nào cô cũng nhận từ anh một cây kẹo như thế. Vậy mà hộp thủy tinh kia cũng chứa kha khá những cây kẹo rồi đấy, cô không cần đếm, tự khắc trong đầu cũng nhâm được một con số mười hai. Mười hai rồi, cô thầm nghĩ, là mười hai ngày cô đã quen anh.

Có tiếng bước chân ngoài hành lang, rồi cánh cửa phòng cô được gõ nhẹ từng hồi.

“Minh vào được không?”

Giọng nói ấy cắt lên phá tan những suy nghĩ mơ màng trong đầu Thủy Tiên. Cô đứng lên, mở nhẹ cánh cửa và không quên mỉm cười.

“Bà cô, có chuyện gì thế?”

Thùy Dương một tay chống lên tường, tay kia lại gì chặt bờ eo, tường như cả cơ thể vẹo hẳn về một phía. Ánh mắt cô dành cho Thủy Tiên vừa nũng nịu, vừa biết ơn, vậy mà lời nói chẳng khác gì đang dụ dỗ.

“Đi xem mặt với mình nhé?”

Thủy Tiên nguyết trả cô một cái dãi tận mấy chặng đường, không thôi trách móc.

“Cậu dám vậy nữa hả? Còn nhớ chuyện lần trước không? Vì cái anh chàng dở hơi của cậu mà mình xấu hổ không dám ra ngoài mấy ngày đấy.”

Thùy Dương đưa ra một gương mặt đau khổ nhất, như thể van xin. Một chuyện kinh thiên động địa như lần trước, làm sao cô có thể không nhớ chứ? Dù vậy cô vẫn không chịu bỏ cuộc tại đây.

“Công chúa xinh đẹp à, năn ni cậu đấy. Anh chàng lần này không như vậy đâu, là người rất nho nhã, lại còn bánh bao nữa. Minh thử với cậu, từ lần đầu trông thấy trong ảnh đã bị cảm nắng rồi.”

Cô cười trừ, lại không quên bỏ sung vào một thứ quan trọng nhất : “Anh ấy là thực sĩ rồi đấy, cậu đã yên tâm chưa?”

Thủy Tiên gật đầu, không quên bật cười thích thú. Ừ thì thực sĩ đúng là tài giỏi thật, nhưng mà ngần ấy có đủ để một người con gái có thể yên tâm không? Quan điểm nhìn người của cô xưa nay chẳng giống ai, nhất là bạn trai thì càng đặc biệt. Người cô yêu không được quá đẹp trai, không được quá tài giỏi, vì như cô nghĩ, nếu đẹp trai quá thì mỗi lần anh ta bước ra đường cô sẽ không yên tâm, mà những người tài giỏi đầu óc rất thông minh, còn cô lại dễ bị lừa. Nhưng Thủy Tiên nói những điều ấy là khi chưa gặp anh, còn bây giờ, rõ là cô cũng không chắc chắn nữa. Thật may, hôm nay cô chỉ vào một vai nữ phụ trong buổi gặp mặt mà thôi.

Đội cô bạn phòng bên trở về, Thủy Tiên lại đặt chiếc hộp thủy tinh lên bàn ngay ngắn. Cô chột nghĩ tới anh, không biết trong những cô gái bên cạnh anh, liệu có ai cũng đặt trên bàn một chiếc hộp như thế?

Chiếc xe taxi lăn bánh đều đều, cô gái ngồi bên cạnh Thủy Tiên có vẻ hơi lo lắng. Chưa bao giờ cô thấy bạn mình lại trở nên như vậy, trên trán còn rịn ra những giọt mồ hôi, liên bật cười.

“Cậu làm quá rồi đấy, chưa gặp mặt lần nào mà đã xem người ta là thần tượng rồi sao?”

Thùy Dương vúi nhẹ vào tay Thủy Tiên, gương mặt nhìn đến tội nghiệp, cũng chẳng bận tâm câu nói vừa rồi.

“Minh hỏi hộp chết mất. Cậu nói xem, đường đường là một thực sĩ khoa học, anh ấy có thể nào thích một con bé tầm thường như mình không?”

Thủy Tiên móc vào đầu cô, lời nói có phần trách móc.

“Thực sĩ thì không phải là người sao? Ai cho phép cậu tự ti như thế?”

“Cậu nói đúng. Minh không được tự ti.”

Có phải cô nói cho có lệ không, Thủy Tiên chỉ trông thấy đôi tay bên cạnh mình vẫn đan vào nhau như trước, có vẻ chủ nhân của nó vẫn chưa được an tâm.

Hai thiếu nữ nắm tay nhau bước vào, cánh cửa kính vừa mở ra đã tự động khép lại như cũ. Một người đảo mắt ra xung quanh tìm kiếm, một người như chết lặng vài giây. Trong khi trái tim Thủy Tiên đang loạn nhịp một hồi thì cánh tay cô lại bị kéo đi, tới gần chiếc bàn ngay bên cạnh chậu trúc quăn từ. Người ngồi đó trông khá già dặn, gương mặt tuy đẹp trai nhưng chiếc kính cận trên mắt anh dễ khiến người ta không có được cảm tình, hoặc có thể tình cảm của cô đã để cho một người khác bên chiếc bàn gần đó mất rồi.

Anh ta vừa trông thấy hai cô gái đứng trước mặt mình liền vội vã đứng lên, không quên gập người xuống, cất giọng khàn khàn.

“Xin chào.”

Thủy Tiên ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh bạn mình, nơi được chàng trai phía đối diện vừa kéo ra. Đôi tay cô đan chặt vào nhau với từng vết mồ hôi từ trên đầu rịn xuống, hai gò má đã bắt đầu nóng ran. Chuyện gì vậy nhỉ? Cô lại gặp anh rồi, nhưng tại sao phải ở trong hoàn cảnh này chứ? Anh ngồi ở chiếc bàn ngay bên cạnh bàn cô, nếu không phải bị một người chặn ngang thì rõ ràng đang đối đầu trực diện, tự dưng cô thấy cái gì đó đè nặng nơi ngực mình.

“Cậu làm sao thế? Không khỏe phải không?”

Tiếng ai đó rất nhẹ nhàng bên tai, Thủy Tiên chỉ lắc đầu trong vô thức. Đến khi thấy rõ anh cũng đang nhìn mình, cô bất chợt quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thủy Tiên ôm trọn li cappuccino trên tay, ánh mắt nhìn hơi đỏ xuống. Những bối rối vừa rồi vẫn như chưa hết hẳn trên gương mặt cô, tự dưng bao nhiêu thứ âm thanh đều không nghe thấy nữa. Anh vẫn ngồi bên ấy một mình, giờ không nhìn cô mà lại đẩy ánh mắt qua tấm kính lớn, nhìn ra ngoài đường. Hôm nay anh mặc bộ vest màu đen, trên cổ còn thắt chiếc cà vạt màu hạt dẻ, trông giống một thương nhân tài giỏi hơn là chàng trai trẻ phóng khoáng với ánh mắt sâu hút hồn.

Còn người đàn ông đang đối diện Thủy Dương, rõ ràng sau mỗi câu nói ra đều liếc nhìn Thủy Tiên, thực sự rất dụng ý. Nhưng lúc đó cô không nhìn thấy, bởi vì trong mắt cô không hề tồn tại con người này.

Thủy Dương đưa tay lên che miệng, có vẻ đang vui vì câu nói vừa được nghe. Ở bên cạnh cô, đôi tay Thủy Tiên vẫn giữ chặt li cappuccino trong vô thức. Cô thắc mắc vì sao trong khung cảnh lãng mạn của quán coffe dành cho những cặp tình nhân, anh lại chỉ ngồi đó một mình? Nhưng chẳng phải ở chỗ cô ngồi cùng có tận ba người sao? Nếu lỡ anh hỏi lại vì sao, chắc cô cũng không thể trả lời được.

Có lẽ là như thế, nơi dành cho những người yêu nhau, ngồi một người hay ba người cũng ngồi với nhau, liệu có gì khác biệt? Chỉ là từ lúc bước vào đây, anh chưa một lần cười rục rờ với cô, trong ánh nhìn còn một thứ cảm xúc sâu hơn đôi mắt nữa.

“Mình ra ngoài một lát.”

Thủy Tiên giật mình, nhìn sang Thủy Dương đang giữ chiếc điện thoại trên tay, rồi khẽ gật đầu.

Trong không gian rộng lớn như vậy mà từ khi bước vào cô chỉ thấy mình anh, tất cả mọi thứ xung quanh dường như không quan trọng nữa. Người đàn ông phía đối diện giờ phút này mới nhìn cô công khai, đẩy cặp kính trên mắt lên rồi nói.

“Em có một cặp mắt rất đẹp. Tôi thích nó.”

Thủy Tiên cố cười nhưng chỉ cảm thấy bản thân giả tạo hơn. Anh ta nói vậy là ý gì? Cô hiểu nhưng có vẻ không chấp nhận điều đó.

« Anh quá khen rồi. »

Cô trả lời, lại đưa li cappuccino lên miệng nhấp một miếng, đôi môi ướt át trông càng quyến rũ hơn. Hơi sữa nóng phả vào mặt thật áp áp biết bao, tự dưng cô cảm thấy mùi hương ấy ngấm dần vào cơ thể, rồi lại đến trái tim. Hóa ra ở bên ấy anh vẫn đang nhìn mình.

Thủy Tiên giật mình, khuôn mặt nhăn nhúm trông chừng như chực khóc. Bàn tay nhỏ nhắn của cô bị chụp lại một cách thô bạo nhất, như chú thỏ con nằm gọn ghẽ trong rãnh vuốt kẻ thù.

« Anh làm cái gì thế, xin hãy lịch sự hơn. »

Cô dẩy dụa, nhưng có vẻ người ta vẫn không chịu buông tha. Chất giọng khàn khàn vừa khiến đôi máng nhĩ rung lên đã thấy lạnh từng đốt sống, hẳn như một con quái thú muốn nuốt chửng cơ thể cô lúc này.

« Tôi có thể mời riêng em bữa tối này không? »

Hắn nói gì thế nhỉ ? Thủy Tiên nghe ù cả tai. Nhưng mà gương mặt cô lúc này trông tội nghiệp biết bao, đôi gò má lại đỏ ửng lên như được phủ một lớp phấn hồng rực rỡ. Cô không biết, những lúc thế này người ta càng khó từ bỏ ham muốn của mình hơn, bởi vì cái xinh đẹp ấy không thôi lay động và cuốn hút lòng người.

Thủy Tiên giật mạnh cánh tay rồi đứng lên, vừa quay người bước đi thêm lần nữa bị dừng lại. Có lẽ hắn vẫn chưa thôi ý đồ xấu với cô.

« Hãy nghĩ lại đi, tôi sẽ cho em những gì mình muốn. »

Có lẽ hắn không biết, thứ duy nhất bây giờ cô muốn là điên tiết lên, nhưng mỗi lần như thế cô hòng cứ nặng nề không thoát ra lời được. Cơ thể cô dờ dẩn, cho đến khi cảm giác khó chịu nơi cổ tay không còn nữa, mà nó lại ảm áp vô cùng.

« Anh muốn cho cô ấy thứ gì đều phải hỏi ý kiến của tôi. Nếu tôi không vừa lòng, tuyệt đối đừng mong cô ấy chấp nhận. »

Rõ ràng cô cảm thấy, khi bàn tay nhỏ nhắn nằm gọn trong tay anh, trái tim cô cũng ở trạng thái hôn mê nhất. Cơ thể cô mềm nhũn, máu trong mạch cũng chẳng lưu thông. Hai người trước mặt nói gì với nhau cô không còn nghe rõ, duy chỉ có một câu cuối cùng anh nói trước khi kéo cô đi, có tây nào mấy lần cũng không thể nào quên được.

« Cô ấy là bạn gái của tôi. »

Khi Thủy Tiên ổn định được tâm hồn, cũng là khi cô phát hiện ra mình đang đứng với anh ở bên lề đường phố. Những chuyện vừa rồi xảy ra trong chớp nhoáng, cô chưa kịp phân tích được điều gì đã bị anh kéo đi, kéo luôn cả cảm xúc trên gương mặt kia xuống tận đáy lòng.

« Chuyện vừa rồi, tôi xin lỗi. Nếu không nói thế chỉ sợ hắn không chịu buông tha cô. »

Cô cười một cách gượng gạo trên môi, ẩm ướt như vệt nắng sau những cơn mưa dài. Cô hỏi anh một câu, giống như đã được chuẩn bị từ rất lâu rồi đấy.

« Cái đó...anh nói có thật không ? »

Anh đưa tay đẩy một lọn tóc trên má cô, cười rạng rỡ với hàm răng trắng sứ. Cô chỉ cảm nhận, lúc này đây anh là một thiên thần.

Cái đó – cái mà cô nói, anh không phải chỉ buột miệng thốt ra, mà cũng giống như câu hỏi của cô, vốn đã được chuẩn bị từ lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Những ánh đèn đầu tiên sáng rực lên khi màn đêm vừa đổ xuống, lấp lánh như nụ cười người con gái đang yêu. Thủy Tiên đi bên cạnh anh, bị cái bóng của anh che khuất, tự dưng cũng cảm thấy mình nhỏ bé biết bao. Cái mùi hương nhẹ dịu trên cơ thể anh, nó mát lạnh như bạc hà, nhưng lại có thứ gì đó rất cuốn hút khiến mỗi tế bào nơi khứu giác cô mê mẩn.

Một tay anh buông thõng theo chiều dài cơ thể, chiếc áo vest bặn qua tay còn lại đặt ngang người, trông vô cùng lịch lãm. Còn cô, hai tay hất vúi vào nhau lại giữ chặt quai túi, nét mặt căng thẳng như cánh hoa cúc đại mồng nở mùa đầu tiên. Cả hai người không nói gì với nhau, suốt một chặng đường cứ đi cạnh bên như hình với bóng.

Bất chợt anh lên tiếng, ngữ khí rất lạnh lùng.

« Chiều nay em đi xem mặt phải không ? »

Cô hơi ngạc nhiên, ngược đầu nhìn lên khuôn mặt anh đang hướng về phía trước, tự dưng lòng nao nao. Cô đủ nhạy cảm để hiểu được lời anh, cảm xúc không rõ đang vui hay đang buồn, chỉ thấy khóe môi cong cong hình bán nguyệt, lại xua tay về phía trước như phủ định điều gì.

« Không có. Người đi xem mặt là bạn tôi. »

Cô thấy một tiếng thở phào bên cạnh được trút ra, ngữ điệu trong lời anh có phần vui hơn trước.

« Người ta gặp mặt nhau, em tới để làm gì ? Như vậy không phải thành kì đà cản mũi. »

Cô không dấu nổi những ngượng ngùng, đành cúi thấp đầu xuống trước câu nói của anh.

Có lẽ cô không biết, mình như thế lại rất đáng yêu. Anh tự thấy bản thân độc ác chẳng khác nào một tên thợ săn, không thôi dồn con thỏ trắng tới chân tường.

« Chúng ta đi ăn tối, tôi mời. »

Chân cô dừng lại trước câu nói kia, không thôi đánh mắt vào nhà hàng phía đối diện. Cách anh đối xử với cô rõ là vừa đằm vừa xoa, không phải cô không biết, chỉ là nó phát huy tác dụng đến không ngờ. Anh không nói chắc cô cũng quên mất từ trưa tới giờ đã nạp chút năng lượng nào đâu, bảo sao mỗi bước đi bên anh cứ bủn rủn cả người.

Thủy Tiên gật đầu rồi bước đi sau lưng anh, tới chiếc ghế được anh kéo ra liền ngồi xuống. Cô không hiểu bản thân bị làm sao nữa, chỉ là nói chuyện cũng không được tự nhiên. Ngày thường cô có như thế đâu, nhất là mỗi giờ lên lớp trước ba mươi sáu cặp mắt tinh nghịch của học trò, bao giờ cũng rất tự tin và rạng rỡ.

Nhưng cô không biết, chính cái ủy mị và ngượng ngùng ấy trên khuôn mặt xinh đẹp mới là thứ mê hoặc lòng anh, từ cái nhìn đầu tiên đã khắc lòng tạc dạ. Anh biết cô có duyên với mình, đó cũng là lần duy nhất trên đời anh tin vào hai từ duyên phận. Vì anh nghĩ, suốt đời mình sẽ nợ cô một thứ gì đó không bao giờ trả xong.

Thủy Tiên hơi nhíu mày, ánh mắt anh nhìn cô như hai ngọn lửa nóng bùng thiêu cháy cả da thịt. Cả khi người phục vụ đứng bên cạnh mình, anh vẫn không hề quay đi. Cô nói nhẹ một câu, vừa khiến bản thân tránh khỏi cảm xúc khó xử kia, vừa lôi anh về với thực tại.

« Tôi muốn ăn mì Ý. »

« Cho tôi như vậy đi. »

Anh đọc được nét bối rối trên mặt cô, cười một cái rồi cất tiếng nói với người phục vụ, chờ khi anh ta quay đi lại đặt một tay lên bàn, gõ nhẹ từng ngón. Cô nhìn vào hành động của anh, không hiểu làm sao lại thấy đôi tay mình dư thừa quá mức. Có lẽ vì thế cô liền tìm cho nó một công việc thật nhẹ nhàng bằng cách tựa khuỷu lên bàn chống cả gương mặt nhỏ nhắn, để ánh nhìn ra đường phố tấp nập ngoài kia.

« Em muốn tìm hiểu tôi không ? »

Anh hỏi cô, đôi mắt còn sáng hơn cả ánh đèn ngoài đường phố. Cô chỉ cảm thấy con người này rất thú vị, bảo sao ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã cảm nắng anh rồi.

Thủy Tiên lắc đầu, thực ra không phải không muốn biết về anh, nhưng cái quan trọng hơn cô muốn dùng trái tim mình cảm nhận. Biết nói thế nào nhỉ ? Con người cô trước nay sống không thực tế lắm. Nhà văn thường lãng mạn và bay bổng như thế đấy, Thủy Tiên thầm nghĩ, cả những giấc quan trên cơ thể cũng nhạy cảm vô cùng. Và, cô rất nhạy cảm với anh.

Anh trở về nhà, phát hiện ra trong túi áo có một tờ giấy nhỏ, chữ bên trong đó viết cẩn thận và đẹp đẽ vô cùng. Chỉ có một sự hạnh phúc len lỏi trong trái tim, đủ để anh biết ở một nơi rất xa cô không hề ngủ được, có lẽ cũng đang thao thức với ngổn ngang những tâm sự trong lòng.

« Lệ trong đôi mắt – đẹp như thiên sứ trên trời. Tên em là Thủy Tiên. »

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chiếc hộp thủy tinh đặt trên giá sách của Thủy Tiên, bây giờ số kẹo bên trong đã đến hai mươi chiếc. Cô nhắm tính, vậy là sắp được ba tuần.

Ba tuần nay ngày nào anh cũng ngồi cùng một chuyến xe buýt với cô, từ trạm số năm đến trạm cuối cùng. Rõ là hay thật, đã ngần ấy thời gian mà chưa một lần cô chủ động tìm hiểu về anh, bởi như cô nghĩ, đã là tình cảm thì không nên vội vàng. Mà thực ra nếu muốn vội vàng, chắc gì cô làm được ?

Nhưng còn anh thì khác, anh thừa bản lĩnh để tiếp cận Thủy Tiên, cả những thứ anh biết về cô, tuyệt đối nhiều hơn những gì cô nghĩ. Vậy mà anh bao giờ cũng vậy, mỗi lúc ngồi cùng cô, anh cứ vờ vịt như tầm hiểu biết của mình rất hạn hẹp, giống như bản thân lương thiện và trong sáng vô cùng. Cô lại rất dễ lừa, nên cô tin.

Chiều nay vẫn như mọi hôm, ngay từ khi Thủy Tiên bước ra đã thấy anh đứng đó, ở trạm chờ xe buýt số năm. Anh đứng giữa một vài học sinh, một vài người khác, dẫu vậy với cô con người ấy vẫn nổi bật hơn thường. Có thể vì anh cao, cũng có thể trang phục trên người anh phối màu bắt mắt, nhưng mà chưa lần nào cô nhầm lẫn con người ấy với ai. Hoặc có thể vì cô quá để ý đến anh, nên bất cứ nơi nào có anh, vẫn cảm thấy đặc biệt.

Anh nhìn cô một lúc lâu, bao giờ cũng một nụ cười với hàm răng trắng sứ. Đôi khi cô cảm tưởng, nếu đôi mắt sâu hút hồn ấy đăm chiêu thêm phút nữa mà không chịu dời đi, không biết chừng cơ thể cô tan chảy mất.

Thủy Tiên lặng lẽ đứng bên anh, không nói gì. Tà áo dài trong gió chiều về lên những hình thù đẹp mắt dưới bờ eo, trong trắng và lương thiện như chủ nhân của nó. Anh nhìn xuống, thấy hàm răng nhỏ nhắn vừa cắn chặt vào môi, khi buông ra liền để lại một vết hằn khá rõ. Nó khiến anh không làm chủ

cảm xúc của mình, chỉ muốn nuốt ngay viên kẹo ấy vào môi, rồi lại bật cười : « Chắc là ngọt lắm. »

Cô lại không bao giờ chủ động nhìn lên, thành ra những ý nghĩ đen tối trong đầu anh chẳng bao giờ biết được.

Thủy Tiên lúc nào cũng ngồi bên trong, đầu hơi tựa vào cửa sổ với ánh mắt ngẩn lẹ nhìn ra bên ngoài. Người ta trông thấy thế, nhưng rõ ràng chỉ cô biết rõ, cả năm giác quan đều hướng về người bên cạnh mà thôi. Trên những chuyến xe ngồi cùng cô, bao giờ anh cũng ăn vận một cách thoải mái và năng động nhất, hoặc là áo sơ mi hay áo full, kết hợp quần jean và đôi dây thể thao luôn sáng bóng. Cô thích anh như thế, không có cảm giác cầu toàn và chững chạc như lần gặp gỡ trong quán coffe, rất chân thực và hòa nhã.

Có thứ gì đó khiến tất cả chuyển dời, Thủy Tiên giật mình, đầu cô hình như vừa đập vào cửa kính, nhưng lại không thấy đau. Cái mùi thơm mát lạnh loại dầu gội chiết xuất từ bạc hà, cả chất mùi nam tính riêng biệt và khỏe khoắn, chỉ là chưa bao giờ cô thấy nó gần gũi như thế này thôi.

Rõ là rất gần, cả cơ thể anh đổ dồn lên người cô, che luôn đôi mắt đang mở to ra hết mức dưới cặp lông mày cong vút lên, hai gò má nóng ran, đỏ hồng. Đầu cô nằm gọn trong bàn tay anh. Còn tay anh lại tựa hẳn lên cửa kính. Cứ như thế một phút trôi qua, cả hai không nói gì.

Khi anh buông tay ra thả cô về với tư thế ngay ngắn nhất, cũng là khi cô ổn định tâm thần để nhận biết chuyện gì vừa xảy ra. Gương mặt cô vẫn đỏ mọng như trái đào tiên vừa chín, rặng lại không ngừng cắn chặt vào môi.

Anh đỡ đầu cô để cái rung động mạnh mẽ vừa rồi không làm bị tổn thương. Nhưng mà, có lẽ anh không biết đâu, cái rung động nơi trái tim cô còn dư dội hơn thế nữa. Đầu cô không bị đập vào cửa kính nhưng vẫn cứ mơ màng, bay bổng tận chín tầng mây, hai bờ môi vẫn ghì vào nhau trông lại rất gợi tình, giống như viên kẹo ngọt.

Giá mà anh có thể ngậm nguyên viên kẹo ấy ngay lúc này, rồi sẽ lại đền cho cô một cây kẹo khác, cán que quét một màu trắng ngà và giấy bọc hồng xinh xinh.

« Cảm ơn anh. »

Khuôn miệng cô chum chim nói ra những lời nhẹ nhàng nhất, nhưng lại rất ngọt ngào.

Anh vẫn im lặng không nói gì, còn cô cố che đậy ánh mắt ngại ngùng bằng cách thở đều hơn, lại đưa sự dịu dàng nhất lên nhìn anh nói tiếp.

« Anh muốn hẹn hò không ? »

Anh nhìn vào mái tóc đang buông thõng xuống bờ eo cô gái bên cạnh mình, nở một nụ cười rạng rỡ. Không biết cô thấy gì ngoài những cánh vật đang chạy ngược chiều với chuyển xe buýt kia, nhưng sau khi nói xong cũng không hề quay mặt lại nữa. Tà áo dài trên người cô rất mỏng, nhưng rõ ràng cơ thể vẫn nóng ran.

Thủy Tiên mở ngăn cặp ngoài cùng, lấy ra một cây kẹo rồi thả nhẹ vào chiếc hộp trên giá sách. Anh bao giờ cũng thế, trừ cây kẹo đầu tiên thực tiếp trả nợ cô, còn những lần về sau luôn thả vào cặp cô rất lặng lẽ, giống như cây kẹo lúc này. Có lẽ bởi vậy mà cô luôn có cảm giác cuộc gặp gỡ này rất mơ hồ, và cũng rất mong manh. Anh giống như điều gì đó rất đẹp đẽ, rất ngọt ngào, nhưng mãi mãi chỉ có thể ngắm nhìn mà không nắm bắt được. Dầu vậy, dù chỉ là một lần cô cũng muốn chạm vào trái tim anh, như khi ngồi cùng anh ở chuyến xe buýt vừa rồi, cô đã mở lời rất dụng ý. Lời đã nói ra rồi, tất nhiên phải làm thôi.

Thủy Tiên mỉm cười. « Ừ, là hẹn hò đấy ». Là cô đã chủ động hẹn hò anh.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Buổi đầu tiên hẹn hò, phải mặc cái gì nhỉ ? Thủy Tiên hồi hộp đứng trước gương, thử hết tất cả quần áo trong tủ vẫn thấy chưa vừa mắt. Làm sao để trước mặt anh cô không quá cầu kì, nhưng càng không được cầu thả, từ khâu trang điểm đến cách ăn vận phải thật nhã nhặn, hài hòa.

Thủy Tiên đứng trước cổng nhà, chờ anh đến đón cô. Trời đã bắt đầu vào tối, sau những ánh đèn sáng rực vẫn còn lấp lờ những mảng đen mù mịt xếp chồng lên nhau. Nhưng rõ ràng không một bóng tối nào có thể che lấp gương mặt xinh đẹp của cô, với một thân hình nhỏ nhắn trong chiếc váy ren mỏng mảnh trông càng quyến rũ, thướt tha. Người ta chỉ có thể tưởng rằng, ngay một cái nhíu mày thôi cũng sống dậy cả muôn vàn cảm xúc.

Thủy Tiên đưa tay lên che mắt, tránh luồng ánh sáng chói lọi từ chiếc xe ô tô đang dọi thẳng vào mình, khi kịp định thần thì anh đã đứng ngay trước mặt. Trên gương mặt xinh đẹp không dấu nổi bất ngờ, cô hết nhìn anh lại nhìn sang chiếc xe lớn ngay bên cạnh.

Anh hôm nay ăn vận khác mọi ngày, rất lịch sự và chỉnh chu, vẫn cái mùi thơm mát lạnh của loại dầu gội chiết xuất từ bạc hà, xộc thẳng vào mũi cô rất mê hoặc. Nhưng ở quán coffe cô đã trông thấy anh vậy rồi, thật sự không đến nỗi phải trở nên bất ngờ như thế. Chỉ là trong lòng cô đang thắc mắc, chủ nhân của chiếc xe đẹp thế này lại có thể ngày nào cũng ngồi cùng cô trên một chuyến xe buýt trở về nhà sao ?

Còn anh lại nhìn cô với ánh mắt như đọc thấu tâm can, đưa tay mở cánh cửa bên ghế phụ thật nhẹ nhàng, pha thêm vào nụ cười một chút giọng vui vẻ nhất.

« Xe đi mượn thôi. Không lẽ chúng ta hẹn hò trên xe buýt ? »

Thùy Tiên biết rõ anh chọc mình, dẫu vậy vẫn không nén nổi những nét cười trong đôi mắt. Cô có một đôi môi vốn đã căng mọng như trái cà chua chín, hôm nay lại thoa nhẹ một lớp son hồng lạnh, dưới những ánh đèn đường đang đổ xuống chỉ một cái nhếch lên đã trông rất gợi tình. Anh nhìn nó, giống như không làm chủ được bản thân. Vậy mà trước lúc lên xe cô lại ban phát cho anh thêm một nụ cười, thế chẳng phải là giết người không dao sao ?

Thùy Tiên hơi đỏ người về phía trước, chiếc xe đang dừng ngay trước trạm đèn đỏ đầu tiên. Cô mở túi lấy ra hai tấm vé xem phim, dẫn anh đi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác.

« Anh biết thế nào là cười trong nước mắt, khóc trong niềm vui không ? »

Anh nhú mồm, ánh mắt vừa nhìn cô lại há lên chiếc vé xem phim trên bàn tay nhỏ nhắn, có vẻ chưa hiểu hết dụng ý trong câu nói kia. Cô thấy anh không trả lời liền có vẻ đắc ý, lại tiếp tục ban phát nụ cười với ngẩng đầu vui tươi.

Trong căn phòng rộng lớn chứa đủ mấy trăm người, hai người ngồi cùng nhau ở hàng ghế giữa trung tâm, trên tay anh cầm một túi bỏng ngô to bự. Dù có điều hòa nhưng người cô vẫn nóng ran, chắc là do hiệu ứng nhiệt từ cơ thể anh tỏa ra, cô nghĩ thế. Nhưng mà anh cũng thấy nóng như cô thì phải, cứ năm mươi phút lại đưa tay nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ mình, hai chân mày lại nhíu vào nhau trong vô thức.

Thực sự hôm nay anh đã biết thế nào là cười trong nước mắt, khóc trong niềm vui. Bộ phim hài cô mời anh xem đủ khiến hết thảy mọi người ở đây phải cười ra nước mắt, tất nhiên có cả cô, nhưng lại trừ anh ra. Con người anh trước nay rất lãnh đạm với những thú vui này, bao giờ bỏ ra cho nó một chút thời gian cũng thật là lãng phí. Nhưng rõ là anh cũng chẳng hiểu vì sao giờ phút này bản thân lại ngồi đây, bên cạnh cô, can tâm tình nguyện làm lãng phí thời gian của mình. Đúng là bộ phim kia rất vô nghĩa, cả mấy trăm con người ở đây cũng thế, tất nhiên vẫn trừ cô ra.

Còn cô lại cố tình quên anh đi, quên luôn cả sự hồi hộp nơi lồng ngực mình để hòa vào không khí vui vẻ trong căn phòng rộng lớn.

Thùy Tiên cho tay vào túi bỏng ngô đặt giữa hai người, vừa chạm phải thứ gì đó ấm nóng liền bất ngờ dật mạnh ra. Nhưng rõ ràng cô vẫn chậm hơn anh, chỉ một tích tắc cả bàn tay nhỏ nhắn đã bị nắm chặt. Tay cô nằm gọn trong tay anh, cũng không rõ thân nhiệt cao thế nào mà đôi má bỗng dưng đỏ ửng, lòng bàn tay còn rịn ra rất nhiều mồ hôi. Nụ cười trên môi cô càng thấy rạng rỡ hơn, bộ phim hay như thế cũng không thể nhập tâm để xem nữa.

Giờ lại tới lượt anh cười, vừa giả tạo, vừa đắc thắng. Anh giống như rất thích thú với những con người trên màn hình lớn kia, nhưng rõ chỉ cô biết, anh như thế vì cái gì. Cô cũng mỉm cười, nhưng dẫu đi không để anh thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Anh và cô ra khỏi rạp phim, đúng tám giờ tối. Một tay anh cho vào túi quần, một tay vẫn bận chiếc áo vest sang ngang, ngửa án che hết cả một vùng ánh sáng. Còn cô, bao giờ cũng nép dưới bóng anh như một chú mèo, mà tất nhiên anh như là chủ nhân của nó.

Đi được vài bước cô liền quay sang hỏi anh, tựa như bản thân muốn làm chủ tất cả những nơi tối nay hai người sẽ đến.

« Chúng ta đi ăn kem, em mời. »

Đôi mắt cô long lanh như đứa trẻ, nhưng khuôn miệng lúc cười lại gợi cảm biết bao. Anh không rõ nên dùng cho cô cái gì từ « đáng yêu » hay « quyến rũ », nhưng mỗi lúc thế này anh lại rất si mê.

Anh đưa tay lên véo má cô, ánh mắt nhìn vừa ngọt vừa sắc. Hôm nay anh muốn buông thả, muốn để cô sắp đặt cuộc sống của mình, trước lời dụ dỗ kia chỉ gạt đầu đồng ý.

Anh biết, kể từ khi bước lên chuyến xe ngày hôm ấy đã là một sai lầm, một sai lầm to lớn trong cuộc đời anh. Nhưng anh không hối hận, bởi anh nghĩ, nếu thời gian quay lại anh vẫn không thay đổi quyết định của mình.

Anh ngồi cùng cô ở chiếc ghế đá đặt trên bờ hồ, cầm mãi một cây kem trên tay vẫn không cho vào miệng. Anh nói với cô rồi, chắc là cô còn nhớ, vị ngọt vốn không phải là thứ anh thích. Nhưng anh thích nhìn cô ăn, thực sự rất đáng yêu. Và cái quan trọng hơn hết, anh rất muốn là người mang đến cho cô vị ngọt này.

Thùy Tiên cảm thấy không tự nhiên khi anh cứ nhìn mình, cả cây kem sắp sửa tan hết trong tay anh, nó khiến cô bối rối.

« Anh ăn hết cây kem ấy, em nhất định sẽ tìm hiểu về anh. »

Cách nói chuyện này là cô học hỏi ở anh, giờ lại tới lượt anh thấy đối phương thú vị. Giống như lần trước anh hỏi cô vậy đó, rằng cô có muốn tìm hiểu về anh không.

Anh chiều ý cô đưa cây kem lên miệng mình, cảm giác vừa ngọt vừa mát thật vô cùng dễ chịu, nhưng rõ ràng anh vẫn không thích nó. Cô cũng thấy nét mặt không hài lòng của anh, nhưng vẫn nở một nụ cười mà anh thích, trong đó vương chút man mác buồn.

« Có phải buổi đầu tiên hẹn hò người ta thường hỏi thăm cuộc sống của nhau không nhỉ ? Nếu vậy chúng mình cũng thử đi. Bây giờ em hỏi anh, anh có gì để nói với em không ? »

Anh lắc đầu, gương mặt thoáng cười mà lại không, trả lời cô rất điềm tĩnh.

« Anh chỉ muốn nói một câu thôi. Anh yêu lệ trong đôi mắt, anh cũng yêu thiên sứ trên trời, nên anh yêu Thủy Tiên. »

Thủy Tiên cắn chặt răng vào môi, không để tiếng thở của mình phát ra quá lớn. Cô như được rót mật vào tai, lời nào thốt ra từ miệng anh cũng ngọt ngào quá mức. Mà cũng giống như anh, cô thích vị ngọt, nên cô thích nó mất rồi.

Làm sao vậy nhỉ, cô nghe trái tim mình trong lồng ngực đang nhảy nhót không thôi. Ngần ấy năm trời đây là lần đầu tiên cô nếm thử mùi vị trên môi người con trai, chẳng hạn như cái nồng nàn anh đang truyền qua vậy. Mỗi anh nuốt lấy môi cô trong tích tắc, vừa nhanh vừa chậm nhưng lại rất nhịp nhàng. Còn cô chỉ biết nhắm nghiền mắt mà tâm hồn như bay bổng tận chín tầng mây, cảm xúc lâng lâng không nói thành lời được.

Lưỡi anh càng lúc càng đi sâu vào hơn, vòng vèo uốn lượn trong miệng cô như một gã say bia đánh võng trên đường phố, mà rõ phút này đang say tỉnh đúng hơn. Là anh say, nhưng cô lại không tỉnh táo. Cô không những không cự tuyệt đẩy anh ra mà đôi tay còn vô thức vùi vào vai anh, buông thả cơ thể lẫn sự tôn nghiêm trước nay luôn giữ gìn. Đó là lần đầu tiên anh hôn cô, cũng là lần đầu tiên cô hôn anh.

Những chuyện sau đó cô và anh nói với nhau không quá nhiều, nhất là về bản thân anh lại càng ít. Cô mơ hồ nhận ra điều gì đó không được tự nhiên, giống như tất cả những thứ trên người anh chỉ là một vỏ bọc, hoàn hảo tới mức cô can tâm tình nguyện tin vào.

Là ngần ấy thời gian hai người ở bên nhau, anh yêu cô, và cô cũng yêu anh. Vậy mà anh bao giờ cũng rất mơ hồ và xa xôi, chỉ có thể ngắm nhìn mà không nắm bắt được. Không bao giờ cô hiểu được anh.

Ngày đó cũng vào một chiều mưa, Thủy Tiên vẫn ngồi trên ghế số hai gần cửa sổ, bên cạnh anh. Cô đếm đi đếm lại vẫn không nhớ nổi có bao nhiêu giọt nước đập vào ô cửa kính mỗi lúc xe lướt qua, còn anh cũng không nhớ nổi tâm trạng lúc ấy như thế nào. Hình như trời mưa để khiến lòng người xúc động hơn, cả đôi mắt ngấn lệ của cô cũng trong veo như thế.

Cô quay sang nhìn anh, rất dịu dàng.

« Nỗi buồn có màu gì ? »

Anh không hiểu vì sao cô hỏi thế, nhưng anh biết lòng cô đang tê tái thế nào. Trái tim cô đang tổn thương, nó vốn lại mong manh và dễ vỡ.

Anh trả lời, ánh mắt lạnh như băng.

« Nỗi buồn có màu hồng nhạt. »

Cô gật đầu, như thể tin vào câu nói kia.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mười hai giờ đêm, trời bắt đầu đổ mưa tầm tã. Thủy Tiên vẫn ngồi bên chiếc bàn đặt gần cửa sổ, lâu lâu lại nhìn ra xa. Những giọt nước dữ dội đập vào ban công, lại làm nát đôi cánh hoa phong lan vừa mới nở, tự dưng cô cũng thấy buồn rầu. Mưa không chỉ lạnh lẽo mà còn rất vô tình, và đương nhiên sức tàn phá của nó cũng vô cùng khủng khiếp.

Giờ này cả xóm trọ chỉ còn mình cô thức, mà phòng cô lại nằm ở tầng hai, đâm ra hơi cô quạnh và lạnh lẽo. Bên ngoài trời vẫn mưa như thế, càng lúc càng mạnh hơn.

Thủy Tiên giật mình, không biết giờ này ai còn tới tìm cô, vừa thấy cánh cửa phát ra âm thanh đã vội vàng lên tiếng.

« Ai đấy ? »

Cô hơi sợ, vừa nói vừa đề phòng. Ở bên ngoài vẫn không ai trả lời, cô chỉ nghe thấy tiếng thở không đều nhưng rất mạnh, lại hỏi thêm lần nữa.

« Ai đấy ? Có việc gì không ? »

« Anh đây. Mau mở cửa ra, mưa ướt hết người rồi. »

Nãy giờ cô lo lắng, nhưng sau tiếng nói này càng hoảng loạn hơn. Cô có nghe nhầm không vậy nhỉ ? Giờ này anh có thể đứng ở đây sao ?

Cánh cửa từ từ được mở ra, anh không biết cô phải đợi bao lâu mới làm được điều đó. Cô hơi khó xử với bộ quần áo mỏng manh trên cơ thể mình, vậy mà ánh mắt anh sau một lúc lại không chịu dời đi, trong đó đang thấp lên hai ngọn lửa rực cháy. Cô lú lắt không biết nói gì, cứ đứng trơ ra như tượng mà nhìn anh.

Anh lại cười, có chút ánh sáng chiếu vào gương mặt đang ướt đẫm vì mưa, ghé sát miệng vào tai cô rồi nói.

« Sao thế ? Sợ anh tới ăn thịt em à ? »

Anh véo má cô, đợi cô hoàn hồn bước khỏi vị trí đang án ngữ cánh cửa, liền đưa một tay đang cầm chiếc hộp lên cao, lại tiếp lời.

« Ăn thịt em cũng được, nhưng trước tiên phải vỗ béo cho em cái đã. »

Cô vẫn không nói gì, có lẽ những bất ngờ vừa rồi còn chưa thôi dây vò cơ thể, lại nghe thấy giọng anh bên tai. Lần này một tay anh vẫn đưa lên cao, nhưng ánh mắt lại đổ về đồng sách vở trên bàn, lời nói chuyển qua trách móc.

« Biết ngay giờ này em còn hành hạ bản thân mà. Làm thêm ngoài giờ đấy hả ? Nhà nước có trả lương cho em không ? Đẹp hết chúng đi rồi qua đây, là loại pizza ngon nhất đấy. »

Bàn tay anh đưa ra trước mắt cô, năm ngón gấp lên gấp xuống như mời gọi, cô lại thấy bức mình, liền đáp trả lại anh.

« Anh đúng là mang nặng bản chất tư bản, cái gì cũng tính được thiệt hơn. Giờ này anh còn tới đây làm gì ? Xem bộ dạng của mình đi, khó coi hết mức rồi đấy. »

Anh không hề nhìn cô, đặt chiếc hộp trên tay xuống nhà rồi cũng vòng chân ngồi bên cạnh, thuận thực lấy ra mọi thứ đặt lên sàn. Cô đi vào nhà tắm, cầm ra một chiếc khăn trao cho anh, vừa nói vừa trách móc.

« Lau hết nước trên người anh đi. »

Chờ anh cầm lấy chiếc khăn cô cũng ngồi xuống bên, làm nốt những việc anh để dở rồi mỉm cười. Thực ra chỉ mình cô biết được, bản thân đang vui và hạnh phúc thế nào.

Anh trao cho cô một miếng pizza, còn không quên đẩy qua một hộp sữa. Cô ngượng anh dài tận mấy cây số, bĩu môi lên.

« Anh muốn biến em thành heo đấy à ? »

Anh cười trừ, trả lời cô.

« Em phải mập mập một chút, xấu xấu một chút, vậy anh mới yên tâm. Cứ để em như bây giờ, anh sợ mình gây tội mất. »

Tự dưng hai má cô nóng bừng, miếng pizza trong miệng suýt nghẹn lại. Cô bối rối nhìn thẳng vào anh rồi lại đổ ánh mắt xuống sàn, không hiểu tại sao bản thân lại nhạy cảm như thế.

Nhưng mà cô nhạy cảm cũng đúng thôi, cách anh nhìn cô trong lúc này đây, nó giống như muốn ăn tươi nuốt sống. Chỉ tiếc là cô không phải miếng pizza, anh làm sao có thể ăn được bây giờ.

Cô không giám nghĩ lại cảnh tượng sau khi cả hai cùng ăn hết chiếc bánh pizza, anh không làm chủ được bản thân mà bế cô vút hẳn lên giường. Cô sợ hãi tiếp nhận nụ hôn ngẫu nhiên của anh, hai tay không thôi túm chặt vạt áo trước ngực, chỉ sợ nếu một chút buông lỏng thì sẽ bị giật ra.

Ban đầu anh chỉ muốn hôn cô thôi, nhưng lưỡi càng đi sâu ham muốn càng trở dậy, đến khi tỉnh ra thì không biết mình đã gây ra chuyện gì. Anh chưa làm gì cả, chỉ mới luồn một tay vào trong gờ hết hai khuy áo trên người cô. Vậy mà cô cứ ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, can tâm tình nguyện cùng anh hưởng thú vui hoan lạc ấy, tới khi tay anh dừng lại, môi cũng dứt khỏi môi, cô mới lại định thần.

Anh không đi quá giới hạn không phải vì anh không yêu cô. Anh biết hơn ai hết bản thân muốn có cô như thế nào. Nhưng anh chỉ sợ, một phút không cầm lòng làm hại cuộc đời cô, mà đúng hơn là tự bẽ mặt chẹn ngang cuộc đời mình.

Anh ngồi bên giường, hai tay chống lấy khuôn mặt đang đỏ xuống. Còn cô chỉ tránh con người ấy bằng cách quay mặt đi, trên khóe mắt ẩm ướt hai giọt lệ vừa trào.

Cô nói với anh.

« Chỉ cần nói sẽ trở lại, em nhất định chờ anh. »

Anh không trả lời cô, vẫn bất động trong tư thế cũ. Anh biết cô đang khóc, mỗi tiếng nấc đều như dao sắc rạch nát vào tim anh. Đêm đó cô nằm gọn trong vòng tay anh, lăn vào giấc ngủ miên man nhất, không nhớ anh đi từ lúc nào, nhưng vẫn khắc lòng tạc dạ câu nói của anh.

« Yêu em »

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Thủy Tiên nghĩ, bản thân cô chắc không được bình thường. Tại sao hôm nay gặp người ta cô lại phải cúi đầu, đưa ra một gương mặt thống khổ nhất? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Thực ra không có chuyện gì xảy ra cả, cô cười trừ, chỉ là gặp anh thôi. Một cuộc gặp bất ngờ, giống như hai năm về trước họ đã gặp nhau.

Anh của ngày hôm nay không có gì thay đổi, vẫn là khuôn mặt ấy phía dưới mái tóc chéo sang bên, vẫn bộ vest trên người tôn lên nét nhã nhặn chủ nhân của nó, và, vẫn một cặp mắt lạnh lùng như lần cuối cùng nhìn cô ở sân bay.

Thủy Tiên đứng trước gương, nhìn cô gái đối diện mình. Mái tóc cô ấy ngắn ngang vai, được óp nhẹ vào trong thay vì buông thõng mượt mà xuống đường eo nhỏ nhắn. Đôi mắt ấy vẫn ngắn lẹ như chực khóc, nhưng đã hai năm nay nó không khóc, thay vào đó là sự lãnh đạm và lạnh lẽo hơn. Nhưng tất cả những đường nét trên khuôn mặt cô, bao giờ cũng chỉ có thể kết luận bằng một câu : “tinh tế và hoàn mỹ”.

Người ta bảo sao ấy nhỉ? Một khi cô gái đã cắt bỏ mái tóc bao nhiêu năm nuôi dưỡng của mình, hoặc là cô ta đang rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng nhất, hoặc là cô ta muốn cắt đứt tất cả những khổ đau và lưu luyến trong lòng. Nhưng có lẽ không phải, Thủy Tiên tuyệt tình cắt bỏ mái tóc ấy đã hai năm nay, vậy mà cô không nghĩ bản thân đã rũ bỏ được điều gì.

Giá như ngày ấy cô kiên quyết giữ anh, mọi chuyện sẽ thế nào? Cô không muốn nghĩ thêm nữa.

Hôm nay bước vào quán coffe, Thủy Tiên lặng người nhìn chàng trai ngồi bên khung cửa. Gương mặt anh trầm mặc, cặp mắt sâu hút hồn, nhưng mỗi ánh nhìn đều dừng dừng, lạnh nhạt. Cô lại bước qua như thế, cúi đầu và đồ ánh mắt xuống nền gạch loang lổ dưới chân. Rõ ràng từng quen nhau, cô chỉ nghĩ như vậy, nếu không muốn nói là từng cho nhau những khoảng lặng hạnh phúc trong đời. Nhưng rồi sau hai năm trời xa cách, khi gặp lại vẫn chỉ có thể lướt qua nhau.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, với cái nhìn ráo hoảnh và lạnh lùng, đôi khi Thủy Tiên còn tự vấn hoặc mình, phải chăng anh không nhìn thấy cô?

Cô và anh, ngay cả một câu chào hỏi xã giao cũng không có, ai đảm bảo rằng anh còn nhớ tới cô?

Đồng nghiệp đi bên cạnh Thủy Tiên thấy gương mặt cô biến sắc, nghĩ cô còn đề bụng chuyện không vui trong cuộc họp vừa xảy ra, liền không dấu nổi lo lắng.

“Em đề bụng ông già ấy làm gì? Còn tháng nữa là về hưu, sẽ có hiệu trưởng mới thay thế ấy mà.”

Nói đoạn đồng nghiệp và Thủy Tiên cùng ngồi xuống, ngay chiếc bàn trong góc, và cô vẫn ở vị trí đối diện anh. Mấy lời vừa rồi cô nghe không lọt tai, chỉ cười méo xệch rồi gật đầu vài cái như có lệ.

Bị cấp trên phê bình là chuyện muôn thuở của giáo viên, nhất là giáo viên họp đồng như Thủy Tiên lại càng dễ bắt nạt. Nhưng còn biết làm sao được, làm sai phải nhận lỗi, làm đúng cũng phải im lặng không nói gì, người ta bảo một điều nhìn chín điều lành là như thế.

Đồng nghiệp vẫn rôm rả nói chuyện với nhau, duy chỉ có ánh mắt Thủy Tiên lại vô cùng dờ dẩn. Hôm nay là cuối tuần, tất cả nữ giáo viên trong trường phổ thông chuyên tình, nếu không có người yêu thì thường tụ tập nhau thế này.

Thủy Tiên cúi sấp mặt xuống, cả lúc lâu không nói một lời nào, cũng không hiểu tại sao bản thân lại như thế. Nhưng mà, có lẽ cô sợ chạm phải mắt ai đó sau khi ngược nhìn lên. Cô vẫn giữ chặt li cappuccino trên tay, lâu lâu lại đưa lên miệng nhấp một miếng hoặc cho hơi sữa nóng phả vào gương mặt mình.

Khoảng mười phút sau, một người phụ nữ có gương mặt khá ái bước vào, tiến lại chiếc bàn nơi có anh rồi mỉm cười rạng rỡ. Ở bên kia cô thấy lòng chùng xuống, cuối cùng gác mộng về anh cũng tỉnh lại sau khi gặp con người này. Cô ta vẫn đẹp như xưa, gương mặt sắc sảo được trang điểm cẩn thận tới từng đường nét. Cô chỉ cười, vì một người như vậy anh ân đoạn nghĩa tuyệt với cô, chắc cũng không thể là hiểu nhầm.

Người phụ nữ ấy vừa đến ngồi bên cạnh anh một lúc không lâu, nói cười vui vẻ rồi cả hai cùng bước đi. Tự nhiên lúc gần ra đến cửa cô ta liền quay lại, nhìn thẳng vào Thủy Tiên với ánh mắt sắc như dao, trên gương mặt thoáng qua một cảm xúc. Còn anh, sau cử chỉ ấy chỉ kéo cửa bước nhanh ra ngoài

Chương 12

Trên sảnh tòa nhà lớn, một đôi nam nữ cùng bước vào. Người đàn ông đi trước mặc bộ vest màu đen nhã nhặn và quý phái, hai tay anh cho vào túi quần. Người phụ nữ đi sau bước nhanh trên đôi giày cao gót, cố đuổi theo, bộ cánh sang chảnh trên người có phần xộc xệch. Hàng trăm con người ở đây, dù bận rộn tới đâu chỉ cần trông thấy họ đều phải cúi đầu.

Kiến Minh mở cửa bước vào phòng lớn, ánh mắt sắc như dao. Anh đổ bộ xuống ghế sô pha, mặt mày tối sầm lại, cũng không quên nói lòng chiếc cà vạt trên cổ mình. Phù Dung bước ngay sau lưng anh, đóng sập cánh cửa nghe thành tiếng. Cô nhìn vào mặt người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa một cách điệu cợt, miệng cong lên.

“Phó tổng à, thái độ này của anh là gì chứ? Nếu không phải bắt ngờ tới đây, chắc vợ anh ở nhà đang tưởng chồng mình bận bịu trăm công nghìn việc đấy. Mấy hôm nay anh không về nhà dùng bữa, hóa ra chỉ tới đó ngồi chờ tình cũ thôi sao?”

Cô cười nhạt, đoạn nói tiếp, ngữ ý trù dập vô cùng.

“Tôi nhắc anh chuyện này, ba tôi có thể đưa anh lên được vị trí ngày hôm nay, tất nhiên cũng có thể thả anh xuống vực sâu không đáy. Khi đó đừng trách tôi không niệm tình phu thê suốt mấy năm trời.”

Anh có vẻ lạnh nhạt trước câu nói của cô, hai chân chéo vào nhau, dựa hẳn lưng vào ghế rất thoải mái.

“Cô vẫn nghĩ giữa chúng ta là tình nghĩa phu thê sao?” Anh cười, mặt tối sầm lại. “Nói để cô biết, ba cô bây giờ chỉ là một lão già tàn tật mà thôi, để xem ông ta sẽ hạ tôi như thế nào?”

Phù Dung dồn hết máu lên mặt, đôi má được phủ một lớp phấn khá đậm trông càng đỏ lựng hơn. Cô chạy tới tủa hết bộ chén sứ trên bàn xuống đất, rồi lại nắm lấy cổ áo Kiến Minh thở phì phò.

“Tên đốn mạt, anh sẽ phải hối hận. Đừng quên một nửa cổ phần trong công ty đều đứng tên ba tôi, tất nhiên tương lai cũng sẽ là của tôi, chỉ cần anh muốn làm phản, chẳng qua chỉ như bê đá đập vào đầu thôi.”

Anh giật mạnh đôi tay trên cổ mình, hất mạnh cô xuống sàn, cười cợt nhả.

“Cô làm loạn như vậy đủ rồi đấy. Việc tới ngày hôm nay là cả cô và tôi đã cùng lựa chọn, tôi nhất quyết không quay đầu, vậy nên về nhà chăm sóc ông bố già vô dụng của cô đi.”

Nói đoạn anh tiến tới bàn, bấm số gọi cho thư kí, bỏ mặc cô đang rũ rượi bên chiếc ghế sofa.

“Vào đây cho tôi.”

Cô thư kí trẻ bên ngoài bước vào, nhìn thấy khung cảnh bọn bè trong phòng làm việc phó tổng mà không khỏi hoang mang. Từ khi trông thấy vợ chồng họ ở tiền sảnh cô đã đoán có chuyện chẳng hay, nhưng lại không nghĩ tới nổi như thế này.

Nhìn người phụ nữ ngồi dưới sàn nhà với hai hàng nước mắt, bên cạnh còn loang lổ nước trà và miếng vỡ sứ sau một pha đụng độ nhau, cô lại đưa mắt lên nhìn phó tổng của mình. Nhưng mặt anh chỉ lạnh như tiền, giọng nói không chút cảm xúc.

“Không cần quan tâm tới cô ta, cứ dọn hết đồ rác bần ấy rồi ra ngoài.”

Thư kí Lâm làm ở đây đã khá lâu, nhưng phó tổng và vợ anh, tức là con gái ngài chủ tịch công ty này, họ chỉ mới từ Mỹ trở về được hai tháng, đâm ra cô không hiểu hết những con người này. Nhưng mà, không hiểu hết chứ không phải là không hiểu. Chuyện vợ chồng họ lục đục từ khi còn bên nước ngoài đã đồn âm cả công ty suốt mấy tuần nay. Ban đầu cô không tin, bây giờ chứng kiến cảnh này xem ra khỏi phải nghi hoặc trong lòng nữa.

Mối quan hệ này chẳng qua là một màn kịch che mắt thiên hạ mà thôi. Tình nghĩa phu thê, bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Kiến Minh đứng từ tầng mười lăm tòa nhà lớn nhất thành phố, phóng ánh mắt ra ngoài. Ráng chiều phủ một màu trứng đỏ lên bầu trời xanh xanh, vừa đẹp vừa lạ mắt.

Anh châm một điếu thuốc, đưa lên miệng hít một hơi dài rồi nhả ra làn khói mờ ảo trong không trung. Những gì anh có được ngày hôm nay, từ quyền lực tới tiền tài, cả chiếc ghế phó tổng mở đường cho vị trí chủ tịch kế nhiệm tập đoàn thương mại BMW, liệu còn thứ gì để chưa hài lòng nữa. Vợ anh, người anh hứa sẽ yêu thương và chăm sóc suốt đời, cô ấy tuyệt đối không thua kém người nào cả. Nhan sắc có, tài năng có, tình yêu cũng dạt dào, vậy anh còn điều gì phải phân vân?

Thực ra anh cần nhất cái gì? Đó không phải là cô sao?

Không phải, nếu cô là người quan trọng nhất tại sao hai năm trước anh lại ra đi?

Anh yêu cô thì đã sao? Tình yêu có nuôi sống được lí tưởng của anh không? Nó có đưa anh lên được vị trí ngày hôm nay?

Kiến Minh nhếch môi, tự hỏi tự trả lời với bản thân trong căn phòng cô quạnh nhất. Bây giờ nếu được làm lại, anh nghĩ mình vẫn chọn cách ra đi.

Điều thuốc trên tay anh mỗi lúc càng ngắn lại mà nỗi thống khổ trong người anh mỗi lúc càng dài ra, mờ mịt như khoảng tối heo hắt sắp đổ xuống thành phố này.

Hai năm nay ở Mỹ, có lẽ chỉ anh biết bản thân như thế nào. Bấy nhiêu lần anh hút thuốc là bấy nhiêu lần anh nghĩ về cô, cảm giác tiếc nuối và tội lỗi. Bao anh dùng nó tự giết mình cũng được, hay là khiến đầu óc mình mất để thôi nghĩ tới cô thì cũng không sao. Tất cả những việc anh làm chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của ai, không để tại bất cứ cảm xúc của người nào, tất nhiên vẫn trừ cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Người ta không thể ngờ rằng, trong môi trường giáo dục phổ thông vẫn còn tồn tại một thầy giáo như thế.

Tổng Bình nhậm chức hiệu trưởng trường phổ thông chuyên tỉnh vào một ngày thứ sáu trong veo, ngay từ lần gặp đầu tiên đã để lại trong lòng mấy trăm giáo viên một tình cảm thống thiết nhất. Mọi thứ trên người anh đều đạt chuẩn, từ ngoại hình, tính cách đến khâu ăn vận hài hòa nhau, đủ toát ra một vẻ lịch thiệp và chân tình.

Nhìn cách giao tiếp của anh, Thủy Tiên phần nào trút bớt trong lòng chút gánh nặng. Còn nhớ cựu hiệu trưởng già lần trước, không biết ông ta không vừa ý chỗ nào mà rất hay làm khó cô. Nhưng một giáo viên hợp đồng làm công ăn lương, sức hèn tài mỏng, thật là như cá mắc cạn trên bờ. Còn tân hiệu trưởng ngày hôm nay, mặc dù chưa biết con người thực sự của anh như thế nào, nhưng khuôn mặt ấy lại khiến người ta có cảm tình hết mức.

Thủy Tiên kết thúc ba tiết dạy vào lúc chín giờ, vừa định bước ra về thì gặp ngay Tổng Bình, liền lịch sự mở lời.

“Xin chào anh.”

Chất giọng cô nhẹ nhàng, giữa cái nắng rực càn khiến người nghe còn cào da thịt. Anh cũng thấy trong lòng bóng râm, tiếp lại lời cô.

“Hôm nay nếu không bạn xin mời cô vào phòng tôi.” Tổng Bình đọc được nét mặt bất ngờ của Thủy Tiên, cười rạng rỡ toan nói tiếp. “Tôi vừa nhậm chức cũng chưa lấy làm thân thiết với ai. Cô xem đây, chúng ta đều là người trẻ, đồng nghiệp đôi lời tìm hiểu nhau cũng tốt lắm phải không?”

Thủy Tiên gật đầu, thiết nghĩ anh nói đúng. Anh thân thiện như thế, thực ra trong lòng cô cũng thấy được an tâm phần nào.

Mùi hôi từ bộ ghế sofa mới tinh xộc vào mũi thật khó chịu, dầu vậy khi đối diện với Tổng Bình cô vẫn cố giữ nét mặt tươi tỉnh nhất. Anh rót một chén trà đặt ngay trước mặt cô, giọng rất tử tế.

“Tôi nghe nói cô giảng dạy hợp đồng?”

Nét mặt cô chùng xuống, không trả lời chỉ gật đầu. Anh vẫn cười, ngữ khí nhã nhặn hơn.

“Tôi biết bây giờ những giáo viên như cô gặp rất nhiều khó khăn, không chỉ về thời gian, kinh tế mà lẫn cả tinh thần. Nhưng nếu cô làm tốt mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi nhất định sẽ giúp cô vào được biên chế.”

Anh muốn giúp cô sao? Miếng nước trong miệng Thủy Tiên suýt nghẹn lại. Hai năm nay cô chạy ngược chạy xuôi mới chỉ xin được một chân hợp đồng trong trường trung học phổ thông này, có thể anh là người tốt, nhưng hà cớ gì anh phải giúp cô?

Thủy Tiên cười méo xệch, trấn tĩnh bản thân bằng một luồng suy nghĩ, chắc anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Ừ, chỉ là thuận miệng.

Trên quãng đường về nhà, ngoài Tổng Bình trong đầu cô chẳng suy nghĩ được gì hơn. Bây giờ nhớ lại, hành động của anh thật sự không bình thường. Cả ánh mắt từ phút đầu anh nhìn cô, cho tới cách nói chuyện ân cần đầy ý niệm, cô nhạy cảm như thế, tại sao lại không nghĩ ra?

Trở thành một giáo viên biên chế, đó là mơ ước của cô, tất nhiên cũng của cả mấy nghìn sinh viên ngành sư phạm khi ra trường. Nhưng thời buổi bây giờ xin được giảng dạy hợp đồng rõ còn khó, để được biên chế có xa xỉ quá không?

Năm ngoái lúc ra trường, Thủy Tiên sống chết bám chân ở cái thành phố này cũng không chịu về quê. Không phải vì cô ham hố gì cuộc sống phồn hoa đô thị, đơn giản vì nơi đây có nhiều thứ kỉ niệm trong lòng. Vì cái trạm xe buýt số năm, vì đoạn đường từ trường trung học phổ thông chuyên trở về gác trọ, cô yêu nó, cô thân thuộc nó lắm rồi.

Tùng ấy thời gian anh ngồi xe buýt với cô trên một chặng đường, cho mãi sau này cô mới phát hiện ra, không phải cả hai cùng sống trong một khu phố. Anh làm thế vì lí do gì cô không rõ, hoặc là ngày ấy cô rất rõ nhưng bây giờ lại không. Cuộc đời này cũng đơn giản như thế thôi, nếu vốn không chung đường, dù có cố gắng ở bên nhau rồi cũng phải xa cách. Cũng giống cô với anh.

Hồi đó anh nói với cô những gì nhỉ? “Nhà anh sống cũng là đi mượn. Xe anh đi cũng là đi mượn. Nếu thân xác này anh cũng đi mượn của người ta, em không định ruồng bỏ đấy chứ?”

Ban đầu cô không tin lời anh, nghe tới đó liền bĩu môi lên chế diễu.

“Đã là đi mượn thì dùng xong nhớ trả cho người ta. Nếu anh tham lam giữ lại cho riêng mình, em cũng chẳng tiếc gì mà không rũ bỏ cái thân xác vô hồn ấy được.”

Chuyện cũng qua lâu rồi nhỉ? Thủy Tiên mỉm cười. Vậy mà chưa đợi tới ngày cô rũ bỏ anh thì anh đã rũ bỏ cô, đời trở trêu như thế đấy. Anh và cô chẳng qua bèo nước gặp nhau, khi tới lúc, ắt phải đi mỗi người một hướng. Anh không có gì nợ cô cả, anh cũng không sai. Anh chưa bao giờ thề thốt sẽ mãi mãi yêu cô, cũng chưa bao giờ nói sẽ ở bên cô suốt đời. Anh rất chân thật, anh chưa bao giờ lừa dối cô. Nhưng chính cái chân thật ấy lại trở nên quá vô tình.

Thủy Tiên mỉm cười, đứng từ ban công nhìn ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thư kí Lâm bước vào, đặt tập tài liệu trên bàn phó tổng rồi nói với anh.

“Phó tổng, kế hoạch xây nhà cao ốc của anh gặp chút khó khăn. Một số vị bên phía hội đồng quản trị nhất quyết phản đối.”

Kiến Minh dùng bút, nhìn lên thư kí Lâm một cách phớt lờ, nụ cười khinh khỉnh.

“Toàn những kẻ nông cạn. Cô gọi cho xếp Triệu, bảo ông ta cứ làm tốt công việc của mình, những việc khác tôi sẽ xử lí.”

Thư kí Lâm hình như còn muốn nói thêm điều gì nhưng rồi cũng gặt đầu đi ra, vừa tới cửa liền bị anh gọi lại.

“Chiều nay đặt bàn cho tôi ở nhà hàng Vọng Cát, tầm năm giờ chiều.”

Lại kết thúc một tiết học đầy sáng khoái, Thủy Tiên vừa bước ra tới cửa liền trông thấy Tống Bình. Hai tay anh bắt chéo sau lưng, ánh mắt nhìn ra sân trường đầy tâm sự, trông thấy cô liền mỉm cười.

“Cô nói xem, nếu biến khu đất trống ấy thành một vườn hoa, có phải tuyệt lắm không?”

Thủy Tiên nhìn vào mắt anh, tự dưng lại nhớ tới hai câu thơ của Xuân Diệu : “Mộng giang hồ đã nguội quên. Vì em mất biết ta mềm tâm tư.”

Có phải cô nhạy cảm quá rồi chẳng, chỉ một cử chỉ của anh cũng liên tưởng ra bao nhiêu thứ. Nhưng mà, anh và cô quả tâm đầu ý hợp. Mấy năm nay cô cũng từng nghĩ, giả như khu đất trống ấy là một vườn hoa, thật sự quá mê hoặc lòng người.

Thủy Tiên đáp lại lời anh bằng một nụ cười, thứ nắng trên môi cô đủ làm lòng người tan chảy, mà anh, hình như cũng thế.

“Anh sẽ trồng hoa gì ở đó?”

Âm điệu trong lời cô ngân nga ngư bản nhạc dương cầm, không biết đã rót vào tai anh bao nhiêu là mật ngọt. Tự dưng anh sững người lại, ổn định tâm tình trong hai giây.

“Cô thích hoa gì?”

“Tôi thích hoa cúc đại...nhẹ nhàng, nhưng cũng rất mong manh.”

“Nhẹ nhàng nhưng cũng rất mong manh?” Nỗi lòng anh cũng dạt dào như ý niệm của lời cô, cảm thấy trong lòng có chút gì đổ vỡ. Cũng có lẽ chỉ mình anh trông thấy, trong trái tim cô gái ấy vốn đã có sẵn một vườn hoa cúc đại như vậy rồi.

Lần đầu tiên anh gặp Thủy Tiên là vào một ngày mưa, trong rạp chiếu phim thành phố. Cô không biết anh nhưng anh lại rất nhớ cô, một phút nào đó trong cuộc đời vẫn đôi lần nghĩ lại. Anh không ngờ rằng bản thân lại bị nhập tâm vì cô nhiều như thế, gần một năm trời mà ấn tượng ấy vẫn không phai.

Cô gái bé nhỏ ngồi khuất hẳn giữa một đám đông, trong không khí vui vẻ lại đánh rơi những giọt nước mắt. Ngày ấy Tống Bình không hiểu, trên đời này lại có người xem phim hài vẫn có thể khóc sao? Những giọt nước trên má cô dưới ánh đèn lung linh chẳng khác nào những viên kim cương sáng rực, lấp lánh. Chỉ là anh cảm nhận, trong đó chan chứa những tổn thương.

Đến khi mọi người về hết vẫn còn lại mình cô, ngồi trong bóng đèn thật lặng lẽ. Anh không biết có thứ gì đã giữ chân mình ở lại mà không thể bước đi, vẫn cứ ngồi thế cùng cô trong sự mờ mịt của cõi lòng. Bây giờ nhớ lại khoảng khắc ấy, trái tim anh vẫn nghe tê dại từng hồi.

Thủy Tiên đứng ở trạm xe buýt số năm, hai tà áo quần vào nhau những đường tròn rồi rậm. Một chiếc xe màu trắng đỗ ngay trước mắt cô, người phía trên bước xuống, chậm rãi tháo chiếc kính đen trên mặt mình. Anh nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn không biểu cảm, giọng nói cũng vô cùng xa cách.

“Lên xe, tôi có chuyện muốn nói với em.”

Cô và anh có chuyện gì để nói với nhau? Thủy Tiên bật cười, đôi môi cong lên đầy điệu cợt. Ánh mắt anh vẫn tùy tiện đi qua gương mặt cô, chậm rãi từng chút từng chút một. Anh hỏi, vẫn ngữ điệu xa cách ấy và nét mặt hờ hững, lạnh lùng.

“Em lâu nay vẫn ổn chứ?”

Thủy Tiên gật đầu, không thể cạy miệng mình để đáp trả lời anh. Cô từng nghĩ, nếu một ngày nào đó hai người vô tình lướt qua nhau, cô nhất định sẽ ngẩng cao đầu nhìn anh, cười với anh, nói cho anh biết không có anh cô sống tốt thế nào. Nhưng mà, cả hai lần gặp lại cô vẫn không đủ can đảm nhìn vào mắt anh, có thứ gì đó không chịu người ngoại cứ bóp méo ý định ban đầu.

Biết trả lời anh thế nào, nói rằng lâu nay cô vẫn ổn ư? Đúng vậy, trừ hai mươi tư tiếng mỗi ngày cô đều nhớ anh ra, cuộc sống của cô luôn yên ổn không có chút xáo trộn gì.

Thủy tiên bất lực bước lên xe, cô còn có thể làm gì hơn khi chiếc cặp trên tay giờ đã nằm gọn ghẽ trong đó. Chỉ là, cô vẫn không thể nhìn vào mắt anh.

“Tôi mời em ăn cơm, xem như tình nghĩa bao nhiêu năm xa cách. Chúng ta từng thân thiết, em không phải để bụng làm gì.”

Hai từ “thân thiết” thoát ra từ miệng anh sao nhẹ nhàng đến thế? Vậy mà, Thủy Tiên tự cười với chính mình, cô còn viễn hoặc bản thân điều gì để không chịu tính ra?

Cô đáp lại lời anh, nụ cười phớt lờ cùng ngôn từ khách sáo, rất tế nhị và nhẹ nhàng.

“Tôi có gì phải để bụng đâu chứ? Hai năm trời không gặp mặt, anh nói xem, một bữa cơm thì có đáng là gì? Nếu anh không chê, hôm nay cứ để tôi mời.”

Anh im lặng chỉ gật đầu, tỏ ý chấp nhận lời cô.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nhà hàng Vọng Cát, năm giờ chiều...

Anh kéo chiếc ghế ra hiệu cho cô ngồi xuống, hai gương mặt lạnh lẽo trong tư thế đối diện nhau. Người phục vụ tiến lại gần, đặt nhẹ nhàng tờ menu lên bàn rất khách sáo.

“Xin mời hai vị chọn món.”

Anh cười nhẹ một cái, nhìn lướt qua mặt cô. Cô hiểu được ý anh, cất tiếng trả lời.

“Cho tôi mì sốt tương, càng cay càng tốt.”

Anh hơi sững lại, ánh nhìn rất chủ quan.

“Em ăn cay từ bao giờ?”

Thủy Tiên không trả lời, nhếch môi lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô ăn cay từ bao giờ ấy nhỉ? Cũng lâu lắm rồi, chắc từ ngày anh đi. Mỗi lần ăn cay nước mắt cô cứ trào ra, trào mãi cũng thành quen, giờ thì không thể nữa. Ngày trước mới quen anh thứ duy nhất trên đời mà Thủy Tiên sợ hãi, có lẽ cũng là vị cay này. Nhưng mà, mưa dầm thấm lâu, tất cả rồi sẽ thành quen.

Anh lấy ra từ túi quần một hộp thuốc, cách lờ nghe thành tiếng chầm vào điều đầu tiên. Anh hít một hơi dài, từ từ nhả ra một lớp khói mờ mịt như ánh mắt. Cô không đầu nổi bất ngờ, buột miệng chất vấn ngay.

“Anh hút thuốc từ bao giờ?”

Nói xong liền cảm thấy hối hận, Thủy Tiên bất giác quay mặt nhìn ra xa. Anh vẫn lạnh lùng kéo thêm một hơi nữa rồi nhả ra thứ khói cay xè mắt, trả lời cô.

“Từ khi sang Mỹ, từ khi hai chúng ta không gặp nhau.”

Thủy Tiên mỉm cười, cô chợt nhận ra mọi thứ đã thay đổi. Anh và cô đã thay đổi quá nhiều, khách sáo và thực dụng với nhau hơn.

“Ông xã, cơm nhà ngon như thế, anh còn muốn ra ngoài thưởng thức cơm bụi sao?” Tiếng nói ẻo là bất chợt phát ra, người phụ nữ ôm quàng lấy cổ Kiến Minh nở nụ cười rạng rỡ. “Chào cô, đã lâu không gặp. Chồng tôi hôm nay thật bất cần quá, sao anh ấy có thể mời cô tới một nơi như thế này?”

Kiến Minh vẫn lạnh lùng, đưa điều thuốc lên miệng kéo một hơi cuối cùng rồi đập vào cái tàn ngay trước mặt. Anh nói lỏng đôi tay Phù Dung đang siết chặt cổ mình ra một chút, dỗ ngọt cô.

“Đã tới thì cùng ngồi ăn đi. Cơm nhà, cơm bụi cũng đều là cơm. Em phân biệt rạch ròi làm gì chứ?”

Phù Dung nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Kiến Minh, nhìn anh bằng cặp mắt đưa tình. Cô lại quay sang nhìn gương mặt Thủy Tiên với bộ phận cảm xúc, vui vẻ nói.

“Cô Thủy Tiên đừng trách chồng tôi, bao nhiêu năm như vậy anh ấy vẫn ngựa theo đường cũ, thỉnh thoảng lại ra ngoài mua vui. Đàn ông say hoa đắm nguyệt là chuyện bình thường, tôi là vợ, tất nhiên cũng hiểu chứ. Chỉ có điều là, anh ấy lại không hiểu cho tôi thôi.” Cô lại quay sang nhìn anh, cợt nhả cười đùa. “Em nói không sai chứ?”

Kiến Minh vẫn im lặng, ánh mắt nhìn không cảm xúc. Trước mắt anh là hai người phụ nữ, một là vợ, một là người xưa, thực ra anh cũng muốn biết lúc này đây họ sẽ cư xử như thế nào.

Thủy Tiên đưa li trà lên miệng nhấp một ngụm, ánh mắt ráo hoảnh nhìn hai con người đang ngồi trước mặt mình, đáp lời Phù Dung.

“Chuyện vợ chồng anh chị tôi chẳng giám quan tâm. Nhưng chị đẹp như thế, chồng chị còn có thể ra ngoài say bướm ngấm hoa sao?”

“Đẹp thì đã sao, phụ nữ chúng mình ấy mà, hở ra là bị mất chồng như chơi đấy.” Phù Dung cướp lời, nói rất từ tốn. “À ! Không biết hai năm nay cô đã tìm được đối tượng nào chưa? Hay để tôi giới thiệu cho cô vài mối, họ toàn là những người ăn học đàng hoàng, nhất định không phản bội người mình yêu đâu. Mà cũng đúng thôi, trên đời này làm gì có người đàn ông nào lại rũ bỏ người đàn bà của mình chứ? Trừ khi cô ta chỉ là thứ để mua vui.”

Thủy Tiên gật đầu, rõ biết người ta cố ý hạ nhục mình, cô vẫn giữ một thái độ ung dung nhất. Ánh mắt Thủy Tiên liếc qua sự lạnh nhạt trên mặt Kiến Minh, bật cười.

« Chị nói phải. Trên đời này làm gì có người đàn ông nào như thế ? Cũng làm gì có người phụ nữ nào sống chết cũng chỉ yêu một người thôi ? Tình yêu ấy mà, chẳng qua cũng hơn người dung một chút. Người ta bảo xa mặt cách lòng chẳng phải như thế sao ? »

Kiến Minh vẫn lặng lẽ nhìn hai người phụ nữ trước mặt mình đối đáp nhau, không hiểu sao khi nghe hết lời Thủy Tiên liền lên tiếng, ngữ ý chứa vài phần điều cợt.

« Nói hay lắm, anh cũng nghĩ như em. » Lại quay sang nhìn Phù Dung, anh tiếp lời. « Em học hỏi người ta đấy, nặng tình quá cũng không tốt đâu. Biết đâu một ngày anh cũng bỏ rơi em, em tính sẽ thế nào ? »

Phù Dung nũng nịu, anh lại véo vào má cô rất nhẹ nhàng. Thủy Tiên chỉ cười, vẫn cái nằng như thiêu đốt da thịt.

« Anh quá khen rồi. »

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Trước sảnh nhà hàng Vọng Cát, một người đàn ông cùng hai phụ nữ bước ra.

Đôi tay Phù Dung móc vào tay Kiến Minh rất tinh tứ, cả cơ thể như đổ hết trọng tâm lên người anh. Cô nhìn Thủy Tiên, vẫn ánh mắt ngọt ngào như thiếu nữ như đốt.

« Giờ cũng muộn rồi, để vợ chồng tôi đưa cô về được không ? »

Thủy Tiên lắc đầu, cảm thấy nóng trong người vì sự chênh lệch nhiệt độ sau khi bước ra từ phòng Vip. Cô trả lời Phù Dung.

« Không giám làm phiền anh chị, tôi đã gọi taxi, xin phép được về trước. »

Nói rồi cô bước đi, để lại đằng sau ánh mắt của hai người.

Trời bắt đầu vào tối, vẫn những mảng đen mờ mịt chồng chất nắp sau ánh sáng lung linh. Thủy Tiên bước từng bước chân nặng nề, lâu lâu lại cố hít thở thật sâu để làm giãn tất cả mạch máu ở trong người. Cô không biết chiều này mình đã làm cái gì, tới đó gặp anh và cùng nói chuyện với vợ anh sao ? Hai người ấy cho đến giờ vẫn ở bên nhau, và có lẽ rất hạnh phúc. Còn cô thì thế nào nhỉ ? Thủy Tiên nghĩ tới đó, lại bật cười. Cô chẳng thế nào cả, vẫn ngày hai buổi cấp sách tới trường, đêm về thì thoảng nhớ đến anh thôi. Ừ, chỉ là thi thoảng thôi.

Ngày ấy nếu không phải anh chủ động bỏ cô ra đi, cho dù có tận ba người phụ nữ như Phù Dung cô cũng chẳng dễ dàng buông xuôi như thế. Còn nhớ có lần ngồi trong rạp chiếu phim, thấy đoạn nam chính tỏ tình với nữ chính, ra về cô liền hỏi anh.

« Tại sao anh không nói trong lòng chỉ có một mình em, và sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp ? »

Thủy Tiên cố nhớ lại, không biết gương mặt anh lúc đó như thế nào ? Hình như có chút gì đó nhọt nhọt bóp méo nụ cười trên môi anh, nhưng mỗi câu từ anh thốt ra lại vô cùng điềm tĩnh.

« Anh nói vậy, em có tin không ? » Anh véo vào má cô, hai trái đào tiên vẫn căng đầy, chín mọng. « Ngốc à, chúng ta được bên nhau ngày nào hãy trân trọng ngày ấy, yêu được phút nào cứ tận hưởng hết mình đi, còn những việc về sau, hứa rồi chắc gì không thay đổi ? »

Lúc đó gương mặt cô chùng xuống, biết rõ anh nói đúng vẫn ảm ức trong lòng. Thực ra cô gái nào rồi cũng sẽ vậy thôi, biết rõ lời nói chỉ là những thứ đầu môi, hứa rồi chắc gì không thay đổi, những bất cứ lúc nào cũng muốn người ta rót mật vào tai mình, mà Thủy Tiên chẳng phải là ngoại lệ.

Thực lòng cô biết ơn sự thẳng thắn của anh. Bởi vì anh chẳng giống bất kì ai, anh biết rõ mình sẽ không mang lại hạnh phúc cho cô nên không bao giờ mở lời thề thốt. Nhưng mà, giả như anh lừa dối cô một lần thôi cũng được, biết đâu trong những ngày tháng ấy giữa hai người vẫn có thứ gì đó để vẫn vương nhau.

Trong căn nhà rộng lớn, Kiến Minh đỡ người ngồi xuống ghế sofa. Một tay anh nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ mình ra, một tay cho vào túi lấy ra hộp thuốc đặt trên bàn. Phù Dung bước nhanh phía sau lưng anh, cũng không thêm cời bỏ đôi giày cao gót đặt ra ngoài, hai ánh mắt rùng rục những ngọn lửa đang cháy. Người làm trong nhà hình như đã sớm quen thuộc với cảnh ấy, mỗi lần trông thấy vợ chồng họ cùng trở về đều chủ động lui đi.

Kiến Minh lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi đưa lên miệng kéo một hơi dài, vừa nhả ra làn khói mù mịt đã bị một đôi tay mềm mại gạt đi. Phù Dung tiến sát lại gần anh, ngồi xuống vuốt ve gương mặt chồng mình.

« Em nhắc nhở bao nhiêu lần anh không nhớ nữa sao ? Vì một người phụ nữ như cô ta, anh dày vò bản thân làm gì chứ ? Hút thuốc có hại cho sức khỏe, em chưa muốn trở thành góa phụ ở cái tuổi này đâu. »

Nụ cười cợt nhả trên môi cô ngay lập tức dừng lại khi cô tay bị giữ chặt trong tay anh, dù vậy cái đầu kia có lẽ cũng chẳng thấm vào đâu với những chiếc gai nhọn đâm thẳng vào tai mình.

« Đủ rồi đấy, cô ghen cái nỗi gì ? Mấy năm nay cô thừa biết trong lòng tôi thế nào, vậy chẳng phải cũng chấp nhận lấy tôi làm chồng dù biết rõ mình trắng tay sao ? » Anh buông tay cô ra, nhẹ nhàng vuốt ve từng gợn tóc rồi phả vào mặt cô từng hơi thở nồng nặc mùi thuốc lá. « Tôi nhắc nhở cô lần cuối, đừng động vào người phụ nữ này, nếu không tôi không giám chắc hậu quả sẽ thế nào đâu. »

« Nếu tôi muốn làm khó cô ta, anh định sẽ thế nào ? » Phù Dung ghé sát miệng vào tai anh thì thầm, giọng nói hờn dỗi. « Anh sẽ bỏ tôi sao ? Hay anh không cần những thứ suốt hai năm nay mình theo đuổi nữa ? »

Anh lại đưa tay lấy một điều thuốc trên bàn, châm lửa và kéo một hơi dài dằng dặc. Thứ khói trắng đục làm mắt cô cay xè, nơi khóe mắt có thứ gì ươn ướt. Mắt anh mờ ảo nhìn về nơi xa xôi, nét mặt nửa cười nửa không trông có chút gì thỏa mãn.

« Cô thông minh như thế, chắc không đến nỗi làm ra việc gì dại dột đâu. » Anh lại kéo thêm một hơi thuốc thứ hai, vẫn chậm rãi nhả vào không trung làn khói mờ ảo nhất. « Chúng ta đã chịu đựng được hai năm nay, không lẽ tôi lại bỏ cuộc giữa chừng ? Còn việc này tôi muốn nhắc nhở cô, đừng lấy mấy tên già ngu ngốc đó để làm khó tôi. Kế hoạch xây nhà cao ốc của tôi sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại. Cô hiểu con người tôi hơn ai hết còn gì ? »

Kiến Minh dập chút tàn lửa đỏ rực vào cái gạt sứ trên bàn, đứng dậy bước đi. Trong căn phòng lớn chỉ còn lại một người, ánh mắt vừa xa vừa gần nhìn về mảng đen mù mịt ngoài ban công.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Chiều nay Tống Bình vẫn đứng giữa sân trường, nhìn khoảng đất trống anh từng nói muốn trồng một vườn hoa. Thủy Tiên đứng trên tầng ba nhìn xuống anh, hai chân mày nhướng lên như suy nghĩ điều gì đó. Tự nhiên một luồng cảm xúc khiến cô chủ động bước xuống tìm anh, đứng phía sau lưng một hồi lâu mới chịu mở lời.

« Hiệu trưởng, tôi có thể mời anh tham dự một tiết dạy được không ? »

Anh quay lại nhìn cô, gương mặt nửa cười nửa không, không nói một lời nào. Thủy Tiên không biết anh đang bận tâm điều gì, chỉ là cô không hiểu vì sao mình có đủ tự tin để nói ra điều đó. Trước đây khi vị hiệu trưởng của trường phổ thông chuyên tỉnh vẫn chưa phải là anh, mỗi lần nghe nói cấp trên muốn tham dự một tiết dạy của mình, cô luôn phải thức tận mấy đêm liền chuẩn bị. Việc đó không có gì sai cả, với một giáo viên hợp đồng mà nói, làm bất cứ việc gì cũng phải cẩn trọng dòm ngó sắc mặt người ta, chỉ một chút lỗi nhỏ nhoi cũng bị nhắc lên đặt xuống đủ lần. Nhưng lần này thì khác, khi cô nói muốn Tống Bình tham dự một tiết dạy của mình, thứ duy nhất cô có được là sự tự tin, và đương nhiên nó cũng chẳng cần một chút chuẩn bị nào.

Tiết học hôm đó, Thủy Tiên đứng trên bục giảng với một niềm hân hoan. Mỗi lần Tống Bình lướt mắt qua nhìn cô, sau đó luôn để lại một thứ gì. Thủy Tiên chỉ cảm nhận, nó giống như tâm tình của anh.

Hình như thứ anh quan tâm không chỉ mỗi bài dạy của cô, không chỉ mỗi chất giọng ngọt ngào như tiếng dương cầm du dương lúc trầm lúc bổng, mà có cả những thứ xa vời ngay đến bản thân mình cũng không thể nhận ra. Khi tiết dạy kết thúc, bỗng dưng anh bước lên bục giảng đứng cùng cô, đưa ánh mắt thân thiện lướt qua học trò. Anh cất tiếng hỏi, cả khung cảnh trở nên tĩnh mịch hơn.

« Các em có thể giúp thôi giải thích một thắc mắc trong lòng không ? » Anh dừng lại, lướt mắt qua nhìn cô lại mỉm cười. « Nếu một cô gái ngồi ở nơi đông đúc, xem một bộ phim hài hước, mà trên gương mặt lại ướt đầm vì những giọt lệ long lanh, vậy có thể xảy ra chuyện gì ? »

Thủy Tiên chạnh phải mắt anh, tự dưng thấy mình chột dạ mà nụ cười méo xệch đi. Cô không rõ mục đích trong câu nói của anh, nó cũng chẳng liên quan tới cô, vậy thứ cảm xúc này được gọi là gì chứ ? Không lẽ có tật giật mình sao ?

Một cô bé đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp cùng hai bím tóc đuôi sam trông vô cùng khả ái, đồng dục trả lời.

« Thừa thầy, đó là cô ấy đang nhớ tới một người ? »

Tống Bình bật cười, ngữ ý sắc như dao.

« Tại sao nhớ tới một người thì phải khóc ? Tôi nghĩ có nhiều người khi nhớ về ai đó cũng có thể mỉm cười hạnh phúc phải không ? »

Cô bé chần chừ trong vài giây, suy nghĩ một điều gì rồi lại tự tin đáp lời thầy hiệu trưởng.

« Có lẽ vì cô ấy không vui. Cô ấy biết rõ người ta không nhớ tới mình. »

Anh gật đầu có vẻ đồng ý, lại quay sang nhìn Thủy Tiên bằng cặp mắt ráo hoảnh rồi hỏi cô. « Vậy cô giáo nghĩ thế nào ? Có phải vì cô ấy không vui không ? »

Hai gò má Thủy Tiên nóng ran, lại câu hỏi tràn đầy ý niệm của anh, cô trở nên lúng túng không biết phải vấn đáp thế nào.

« Tôi... thực ra... »

« Chắc cô Thủy Tiên cũng nghĩ như em, cô ấy khóc vì cô ấy không vui. » Tống Bình cướp lời Thủy Tiên, ánh mắt hài lòng nhìn học sinh rồi nói tiếp. « Nếu gặp một người như cô ấy, tôi chỉ muốn nói một điều này. Thực ra trong cuộc sống còn nhiều thứ đáng để cô ấy trân trọng và nâng niu. Không phải bao giờ không vui thì cứ là buồn, và không phải cứ buồn thì nhất thiết phải khóc. »

Anh dừng lại, kết thúc cuộc hội thoại bằng một câu cuối cùng.

« Tiết học hôm nay tôi cảm thấy rất vui, mong sẽ gặp lại cô trò các em vào một ngày như thế nữa. »

Thủy Tiên đứng trên bục giảng nhìn theo bóng anh khuất xa dần, trong lòng vừa ấm áp vừa lạnh lẽo như tiết trời mùa thu.

Tống Bình đứng trong phòng làm việc nhìn ra sân trường, cuối cùng vẫn dừng lại ở khoảng đất trống anh muốn trồng một vườn hoa. Ở đó sẽ không có những đóa hồng rực rỡ, cũng không có vẻ đẹp của loài bách hợp kiều sa, thứ duy nhất anh tin tưởng vẫn là một vườn hoa cúc đại vừa mong manh nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Trong căn phòng lớn, Kiến Minh nhắc máy lên gọi cho thư kí của mình. Một lúc sau cô bước vào, anh liền chất vấn ngay.

« Bên phía xếp Triệu thế nào rồi ? »

Thư kí Lâm từ tốn đặt vài tệp tài liệu lên bàn, cất tiếng trả lời anh.

« Về việc hội đồng quản trị đã giải quyết ổn thỏa, sau khi họ nhận tiền kế hoạch xây nhà cao ốc đã được thông qua. Còn mỗi việc gặp mặt ngài thị trưởng, không biết phó tổng muốn xếp lịch vào lúc nào ? »

Kiến Minh nắm hai tay vào nhau đặt dưới cằm, có vẻ nghĩ ngợi một lúc lâu rồi nói.

« Vậy cô hãy liên lạc với ông ấy, nếu được thì chiều nay sắp xếp buổi gặp mặt cho tôi. »

Thư kí Lâm nhìn anh, trả lời rồi bước ra.

Kiến Minh ngồi trên ghế quay người nhìn xuống từ ô cửa kính tầng mười lăm, ánh mắt xa xôi không điểm tới. Anh lấy ra trong túi bao thuốc đặt lên bàn, lại châm lửa kéo một hơi dài miễn man. Khói đục xâm lấn vào không gian khiến ánh nhìn dường như đang mờ hẳn, hai chân mày đôi lúc khẽ nhướng lên như vương bận điều gì.

Ráng chiều ngọt lịm với sắc màu vàng cam, lấp ló sau những mảng mây xanh ròn, dày đặc. Thủy Tiên kết thúc tiết dạy của mình, hai chân vô thức bước xuống khu đất trống đứng một hồi lâu. Cô nhắm mắt hít thở bầu không khí xung quanh, nhớ tới những lời Tổng Bình đã nói, tự dung lại tưởng tượng ra một vườn hoa cúc sắc sỡ muôn màu.

Tổng Bình đã đứng phía sau từ bao giờ, đôi mắt anh hướng tất cả ánh nhìn về cô gái có thân hình mỏng manh, mái tóc ngang vai ộp vào trong rất gọn gàng, cả khi không rõ khuôn mặt đang có cảm xúc gì vẫn thấy lòng ấm áp.

Bởi lẽ từ cái nhìn đầu tiên, thứ cô gái ấy trao cho anh không phải là nụ cười rực rỡ nắng trên môi, mà chính những giọt nước mắt trong sáng và lương thiện như pha lê, lăn dọc theo hai gò má ửng hồng. Cứ cho cuộc đời này anh sinh ra để lau hết những giọt lệ trên mắt cô ấy, để dặt tay cô bước qua những tổn thương, anh nghĩ bản thân cũng cam lòng. Chỉ là, anh vốn không biết rõ những xúc cảm trong lòng mình xuất phát từ tình yêu.

« Muốn rồi, để tôi đưa cô về. »

Thủy Tiên giật mình, quay người lại phía sau. Tiếng nói ôn hòa cùng gương mặt thanh tú của người đang đối diện khiến lòng cô hoang mang, bất chợt thật chân về vài bước kéo dài thêm khoảng cách của hai người. Cô do dự một lúc lâu, không hiểu vì sao lại gạt đầu rồi bước đi sau lưng anh.

Ánh mắt Thủy Tiên mơ màng nhìn theo người đàn ông trầm mặc và đầy rẫy những suy tư, phát hiện ra anh có một bờ vai rộng lớn. Trái tim cô tê dại nhớ về những thứ rất xa xôi, với lớp lớp kí ức chạy vòng trong suy nghĩ, như một cuốn phim tua chậm từng khoảnh khắc đã trôi qua. Người đàn ông đầu tiên cô yêu, cũng là người duy nhất cô mãi mãi nhớ về, anh ấy cũng có một bờ vai vững chãi. Đã bao lần cô gục đầu vào đó ngủ say, bao lần rơi nước mắt cay nồng vì những niềm hạnh phúc, ngày ấy còn rõ ràng như thế, nhưng có phải đã xa lắm rồi không ?

Đã bao lần Thủy Tiên tự hỏi, nếu lúc ấy cuộc cho cô một chút trưởng thành hơn, một chút mạnh mẽ hơn, hoặc ít nhất như bây giờ chẳng hạn, có thể nào lần đầu tiên gặp mặt đã nghe thấy tiếng sét ái tình? Chỉ là, giữa bao nhiêu người như thế, tại sao sét chỉ đánh vào mỗi mình cô và anh. Chỉ là, cả cơ thể vẫn khỏe mạnh như thế, tại sao trái tim lại trở nên yếu đuối thế này ?

Ngày ấy như thế nào, không biết anh còn nhớ nữa không ? Cũng vào một chiều mưa, anh ngồi cùng cô ở hàng ghế số hai từ trạm xe buýt trở về. Lúc đó anh suy nghĩ điều gì, gương mặt bỗng lạnh lùng rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

« Anh không có gì cả, chỉ có thể cho em tình yêu thôi. »

Khi đó cô cảm thấy hạnh phúc biết bao, bởi lẽ những thứ cô cần không phải là những thứ anh không có, nó chỉ đơn giản là thứ anh có thể cho cô.

Thủy Tiên biết rõ anh yêu cô, và đương nhiên cô cũng yêu anh. Những năm tháng ấy anh cho cô tình yêu, nhưng đến cuối cùng tình yêu ấy vẫn không thể giữ chân anh, anh lựa chọn ra đi để có được những thứ mình cần. Anh gọi đó là lí tưởng, điều đương nhiên cô yêu anh nên cũng yêu lí tưởng của anh. Cô nghĩ thế, và cô để anh ra đi.

Có lẽ cuộc đời anh đã vay mượn người ta quá nhiều, xe của anh, nhà của anh, chỉ có mỗi linh hồn chắc cũng phải nương tựa vào thân xác. Nhưng nếu anh sẵn sàng trả lại chúng thì cô đã không trách anh, nếu anh có thể vì cô mà không ra đi thì trong trái tim đã chẳng căm hận thế này. Anh là người đàn ông tham lam, anh sẵn sàng vứt bỏ tình yêu để theo đuổi lí tưởng của mình.

Thủy Tiên bước lên xe Tổng Bình, đôi mắt nhú lại nhìn vào anh. Không biết có thứ gì thôi thúc cô, hay là những tia nắng cuối cùng đang mờ dần nhường

chỗ cho những mật mờ của bóng đen đang đổ tới, cô cất giọng rất nhẹ nhàng.

« Tôi mời anh ăn tối nhé, cũng đã muộn lắm rồi. »

Anh gật đầu, chiếc xe từ từ lăn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

« Thị trưởng, xin chào ngài. »

Kiến Minh đứng dậy rút tay ra khỏi túi quần, niềm nở cất lời với người đàn ông mập mạp đang từ cửa bước vào. Thư kí Lâm đứng bên cạnh hơi cúi đầu, ghé vào tai anh nói nhỏ điều gì đó, một lúc sau cả ba cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau.

Tầm ba mươi phút sau, Kiến Minh cùng thư kí Lâm đứng dậy chào khách, hai người trao đổi thêm việc gì rồi bước xuống lầu.

Ở bên ngoài sảnh lớn Thủy Tiên đứng hơi nép người vào cây cột được chạm trổ những hình thù xa hoa, hai tà áo bị gió thổi tung thảnh thoảng lại quần vào nhau không thành nếp. Cô đợi Tổng Bình cho xe vào gara để mời anh một bữa tối, đơn giản như hai người đồng nghiệp trẻ mới thân quen từ buổi đầu.

Ánh mắt cô đang mơ màng bỗng chốc liền tỉnh lại, người đàn ông từ bên trong bước ra với một phong thái rất ung dung. Anh đang trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh mình, vừa trông thấy cô nét mặt liền biến sắc, nhưng lại không rõ chứa đựng cảm xúc gì.

« Cô ra xe chờ tôi. »

Kiến Minh cho hai tay vào túi quần, nói nhỏ với thư kí Lâm, chờ khi cô bước đi mới tiến lại đứng gần cô gái đang chiếm ngự một không gian trước sảnh. Ánh mắt anh sâu hút nhìn vào cô, thoáng qua một suy nghĩ rồi cất lời.

« Thành phố lớn như vậy, lại gặp em nữa rồi. »

Thủy Tiên hất ánh nhìn lên gương mặt lạnh băng của người đối diện, hết sức vui vẻ đáp trả lại ngay.

« Rất vui được gặp anh. » Trên môi cô thoáng nét phớt lờ, nụ cười nhợt nhạt. « Lần trước vội về không kịp nói cảm ơn chị nhà vì bữa tối, thật có lỗi quá. »

Kiến Minh cười nhạt một cái, hai tay thong thả đặt lên nhau. Ánh mắt anh ráo hoảnh nhìn ra xung quanh, vờ như kiểm tìm thứ gì đó, cuối cùng vẫn hỏi cô với chất giọng nồng nàn mùi rượu vang.

« Em tới đây một mình à ? » Anh lại cười, ánh mắt sắc như dao đâm vào tim người đối diện. « Không ngờ một giáo viên bình thường cũng có thể tới nơi nhà hàng xa xỉ vậy để dùng cơm. Em càng ngày càng thay đổi quá nhiều rồi. »

« Tôi nào có thay đổi gì đâu, chắc tại hai năm trời không ở đây nên anh không thấy quen vậy đó. Thực lòng mà nói, hôm nay tôi đi cùng bạn của mình, chỉ tại anh ấy thích đến một nơi như thế này, bắt buộc đi tôi cũng phải nhận lời thôi. » Đôi môi Thủy Tiên cong lên, nấp dưới đôi mi vút dài là cặp mắt nhìn sắc bén. « Anh giỏi giang như vậy, chắc cũng không tới đây một mình phải không ? Chị nhà có lẽ đang mong chồng về dùng cơm lắm đấy. »

Tiếng cười của anh khản đặc vị thuốc lá phả vào mặt cô, có chút gì vừa đau thương vừa tàn nhẫn. Anh nhướn đôi chân mày đen rậm, hình như không được tự nhiên, liền đáp lời.

« Em còn để bụng cô ấy hả ? Vợ anh là thế đấy, bao giờ ruột cũng ngoài da, không được thông minh sắc sảo như một số người. Cô ấy tính tình nóng nảy nhưng được cái rất biết chung thủy với chồng. Em cũng sớm tìm lấy một người, sau này còn có nơi nương tựa. »

Trái tim cô như thất lại, nghe anh nói hết lời này cũng vỡ vụn tất cả niềm tin.

À ! Hóa ra là như thế. Anh quên cô rồi, đơn giản chỉ vậy thôi. Tình yêu là cái gì ? Chẳng qua là vượt lên quan hệ người dung một chút, chỉ một chút thôi, ngàn ấy cũng đủ để thời gian xóa vùi tất cả rồi.

Thủy Tiên bật cười, cổ nuốt vào trong những giọt lệ ghen đáng.

« Anh nói phải, tôi cũng muốn kiếm một ai đó để yêu thương, nhưng không phải giống như lời anh, rằng mai sau có nơi nương tựa vào. Tôi đủ tự tin sống bằng trí tuệ của mình, đôi tay, đôi chân này không bằng ai nhưng cũng còn tốt lắm. Và lại, để đi vay mượn người khác cuộc sống của mình, về việc này tôi chẳng giỏi bằng anh. »

Thủy Tiên dứt lời, nụ cười nhợt nhạt trên môi Kiến Minh như lịm tắt. Phía sau lưng họ Tổng Bình đang bước vào, gương mặt anh rạng rỡ, cử chỉ ân cần

và lời nói rất tự nhiên.

« Chúng ta vào thôi. » Tống Bình chạm nhẹ vào người Thủy Tiên, lại quay sang nhìn ánh mắt sâu hoắm của người đàn ông đang mặc bộ vest cực kì nhã nhặn, liền cất lời. « Xin chào, là người quen cả phải không ? Anh Kiến Minh, nếu không bận gì xin mời ở lại dùng cơm với chúng tôi. »

Thủy Tiên hơi nép sát vào Tống Bình, nhìn hai người đàn ông vui vẻ bắt tay nhau, thực ra vẫn cảm thấy có thứ gì không thật lòng cho lắm, nhất là những ánh nhìn xuyên thấu đầy khiêu khích của mỗi người.

Một lát sau Kiến Minh lắc đầu, lướt qua gương mặt Thủy Tiên rồi quay sang nhìn Tống Bình và nói.

« Thật không phải, bây giờ tôi có việc bận rồi. Hai người ăn tối vui vẻ. Hẹn cậu một chiều vào lần sau. »

Nói rồi anh bước đi xa, không ngoảnh lại phía sau bất cứ một lần nào. Thủy Tiên nghe trái tim đập nặng nề, nhấc từng bước chân vào bên trong. Cánh cửa kính từ từ khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tống Bình nhìn vào gương mặt Thủy Tiên, nơi đó thoáng qua một chút buồn man mác. Ngược lại, từ lúc bước vào đây cô chỉ thấy toàn bộ ánh mắt ra ngoài đường, hình như cũng quên luôn sự tồn tại của người đàn ông phía đối diện. Trong đôi mắt cô gái ấy, anh phát hiện có điều gì không được tự nhiên, và anh tin cảm nhận của mình về cô chưa bao giờ sai với sự thật. Bỗng dưng Thủy Tiên quay lại, giống như cô đang nhớ ra chuyện gì, liền hỏi anh. « Hai người biết nhau ? » Anh thoáng mỉm cười, sống mũi cao chia đôi gương mặt tuấn mĩ. Hai người mà cô nói ở đây, một là anh, còn người kia còn ai ngoài Kiến Minh nữa ? Nhưng không hiểu sao nghe thấy giọng cô lòng anh trở nên trống rỗng, có thứ gì đó thắt chặt trong lòng. « Chúng tôi là bạn phổ thông. » Nụ cười trên môi anh giãn ra, trở nên vui vẻ hơn trước. « Cô và cậu ta có quan hệ thế nào ? Là bạn bè hay người thân. » Cô lắc đầu, thực sự không muốn giải thích cho anh hiểu, hoặc cũng không biết nên giải thích thế nào. Kiến Minh và cô, rốt cuộc là gì của nhau ? Bạn bè ? Người thân ? Không phải như thế. Vậy gọi là người tình cũ sao ? Người thì cũ, nhưng tình đã cũ chưa ? Thủy Tiên mỉm cười, trong đôi mắt kéo theo những chuỗi dài tâm sự. « Cậu ấy từ trước tới giờ vẫn xuất sắc như vậy, từ cuộc sống tới sự nghiệp, tuyệt đối chẳng bao giờ thua kém ai. » Tống Bình thoáng chút suy nghĩ trong đầu, từ tốn nói về người bạn thời phổ thông của mình. « Kể cả khi trong tay không có gì, người ta vẫn không thể xem thường cậu ấy. Một người như vậy, bất cứ cô gái nào cũng muốn lấy làm chồng, có phải như vậy không ? » Thần kinh cô co giãn theo mỗi lời nói của anh, nhưng gương mặt lại thoáng vẻ phớt lờ, giống như những điều đó chẳng có liên quan tới mình. Thủy Tiên đưa tay chống cằm, một lúc lại đẩy li nước lên miệng mình nhấp nhẹ, cảm giác có vị gì cay cay. « Người đàn ông tài giỏi thì đã sao ? Thứ quan trọng nhất mà một người phụ nữ cần, đâu phải là cái đó. Anh còn trẻ như vậy cũng đã là hiệu trưởng trường phổ thông bậc nhất thành phố, nào có thua kém gì. » Lời cô có ý cổ vũ anh, nhưng tại sao anh lại cảm nhận cô dùng nó để mỉa mai người khác. Một Thủy Tiên hiền lành như thế, lại cũng có khi sắc sảo và dửng dưng như thế này. Tống Bình mỉm cười, càng nghĩ càng thấy lòng mình bị mê hoặc. « Vậy cô cần thứ gì nhất ở một người đàn ông ? » Câu hỏi của Tống Bình chứa nhiều hàm ý xa xôi, Thủy Tiên nghe tới đó thực quản ngừng hoạt động, khó khăn lắm mới đẩy được ngụm nước trong miệng vào trong. Cô thoáng nhìn anh với cặp mắt tò mò, lại cảm thấy có chút gì bối rối, liền hỏi vặn lại ngay. « Sao anh lại hỏi vậy ? » « Không có gì, chỉ là buột miệng nói vậy thôi. » Tống Bình đáp lời, hình như anh đang phân tâm vì điều gì đó. Trong bữa ăn hôm ấy, miếng nào trong miệng Thủy Tiên cũng cảm thấy không ngon. Cô như vậy, lẽ đương nhiên anh cũng thấy khó nuốt. Vậy nhưng cứ chỉ của họ lại vô cùng lịch sự, ai cũng chủ động làm hài lòng đối phương. Anh nói với cô. « Chúng ta mặc dù là quan hệ cấp trên, cấp dưới, nhưng nếu nhìn rộng hơn lại chính là đồng nghiệp của nhau. Tôi muốn cô nhìn rộng hơn về mối quan hệ này, có thể càng rộng càng tốt. » Lời của anh, dù có sâu sắc tới đâu cô cũng đủ nhạy cảm để hiểu ra. Cô biết mình có một phần cũng muốn tiếp cận anh, nhưng anh lại âm thầm cổ vũ cô, đâm ra trong lòng có chút gì không được an tâm lắm. Chẳng phải từ lần đầu tiên gặp mặt, cách anh nhìn cô, và cách anh nhìn gần một trăm giáo viên nữ trong trường, hai ánh mắt hoàn toàn khác nhau. Chưa bao giờ cô muốn có ai đó ở cạnh như lúc này, cho đến khi gặp một người trong quán coffe, sau hai năm trời xa cách. Kể từ lúc đó cô hiểu, chờ đợi và hi vọng về những thứ vốn không thuộc về mình, việc làm đó là ngu ngốc nhất. Viễn hoặc bản thân hai năm như thế là quá đủ, đã đến lúc trái tim cô cần ai đó xoa dịu những tổn thương. Ánh mắt Tống Bình đã chủ động gọi mời, hà có gì Thủy Tiên không lợi dụng cơ hội đó để tiến lên. Tình yêu là cái gì ? Chẳng qua là hai người xa lạ gặp nhau, dành cho nhau nhiều hơn tình cảm bình thường một chút. Có can đảm, tất nhiên sẽ có tình yêu thôi. Thủy Tiên tự giải thích rõ với lòng mình, hai tay cô đan vào nhau đặt dưới cằm nâng lên cả khuôn mặt xinh đẹp và quyến rũ. Trong ánh mắt nhìn về người đối diện, cô thả vào đó một chút gọi tình.

Tống Bình đưa li rượu vang màu hạt lựu lên môi, mê man với những đường nét nữ miều trên khuôn mặt cô gái, người mà bấy lâu nay không thôi day vào anh. Cuộc đời anh trải qua mấy đoạn tình trường, người hơn cô có, người thua cô có, nhưng không ai cho anh thấy những giọt nước mắt trong sáng như cô. Một người như anh, chỉ không ngờ đến một lúc nào đó lại sẵn sàng hi sinh bản thân, muốn được âm thầm đứng sau một cô gái, lau cho cô những giọt nước mắt mặn nồng.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Người đàn ông ngồi trong ô tô, ánh mắt nhìn sâu vào đôi trai gái bước ra từ sảnh lớn. Hai năm nay, thứ duy nhất anh sợ hãi là nụ cười trên môi cô, một lúc nào đó sẽ trở nên gượng gạo và héo hon hơn lúc đầu. Anh biết dù bản thân không thể mang lại cho cô hạnh phúc, nhưng thực lòng anh cầu nguyện, sẽ có một người khác thay anh làm tốt việc này.

Hôm nay nhìn thấy cô cười, coi như đã thỏa ước nguyện của anh bao lâu nay, vậy thứ cảm giác nặng nề trong tim anh, lí do của nó là gì? Đã bao lần anh tự nói, tất cả rồi sẽ ổn, chỉ cần cô ấy tìm được hạnh phúc mới, anh nhất định sẽ vui. Nhưng lúc này đây anh không vui, thực sự không vui chút nào.

Hóa ra dù con người có mạnh mẽ tới đâu, trái tim cũng chỉ hẹp hòi như vậy. Bốn ngăn chứa trong trái tim anh, không nơi nào thiếu hình bóng cô, không bao giờ thôi suy nghĩ về cô như lúc này.

Một chiếc xe màu trắng đi phía trước, một chiếc xe màu đen chậm chậm bám theo sau, rất xa và lặng lẽ.

Kiến Minh cho cánh cửa kính từ từ hạ xuống, tới mức vừa phải, liền lấy ra một liều thuốc cho lên miệng mình. Thứ khói trắng đục nửa bay ra ngoài nửa còn đọng lại phía trong, vừa cay vừa mê hoặc lòng người.

Có người từng nói : « Phó tổng thứ gì cũng tốt, duy chỉ việc hút thuốc là đi quá giới hạn cho phép thôi. Đàn ông hút thuốc thì không sao, nhưng hút quá nhiều có hại cho sức khỏe. »

Lúc đó anh chỉ cười nhàn nhạt một cái, ngữ điệu rất ung dung.

« Thuốc lá cũng như đàn bà vậy, biết rõ rất độc nhưng vẫn cứ dính vào, mà một khi đã dính vào không bao giờ từ bỏ được. Đó là một chất gây nghiện, ngấm từ từ vào cơ thể, ăn mòn ăn tận từng tế bào, nhưng lại cho người ta cảm giác rất mê mê. »

Người ta lại hỏi anh : « Vậy thứ đàn bà như thế nào có thể ăn dần ăn mòn cơ thể anh ? »

Kiến Minh chỉ nhếch môi, hít một hơi thuốc dài miên man rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Một người đàn ông quyền lực và tài giỏi như anh, liệu trên đời có người phụ nữ nào có thể làm gục ngã ?

Phụ nữ đúng là một độc tố, vậy có gì sau ngàn ấy năm, anh vẫn không thể cai trừ ?

Tổng Bình mở cửa cho Thủy Tiên bước xuống xe, hai người trao nhau những ánh nhìn rất âu yếm. Cô đứng trước mặt anh, hơi cúi đầu, gương mặt thoáng e ấp.

« Buổi tối rất vui vẻ, đã lâu tôi không có những cảm xúc như thế này. »

Tổng bình thoáng nhìn cô, cất giọng rất ấm áp.

« Chỉ cần cô thấy vui, bất cứ việc gì tôi cũng sẽ làm. »

Anh chờ cô khuôn hân sau bóng tối mịt mờ, chiếc xe chậm chậm lăn đi.

Thủy Tiên quay người, nhìn đồng hồ rồi đi ra đường lớn. Cô rải từng bước chân chậm chạp lên mặt đường, trong lòng nặng trĩu những suy tư.

Ngoài phố rộn ràng như vậy, ánh sáng cũng rực rỡ và phô trương, hà cớ gì một cô gái lại cô độc bước đi, lặng lẽ như cái bóng không hồn.

Chiếc xe màu đen vẫn bám theo sau, luôn giữ một khoảng cách an toàn nhất.

Trên tay Kiến Minh hết liều này tới liều khác thay thế nhau, mùi thuốc lá phảng phất những cảm xúc monoton khắp cơ thể. Ánh mắt anh trầm mặc, cái nhìn sâu hút hồn dành cho người phụ nữ ở đằng xa.

Hai năm trước cô từng hỏi anh : « Tiền bạc và quyền lực với một người đàn ông, phải chăng là thứ quan trọng nhất ? »

Anh trả lời : « Có thể với người khác thì không, nhưng anh xem đó là lí tưởng của đời mình. »

Cô nói : « Nếu buộc phải đánh đổi em và lí tưởng, sự lựa chọn của anh là gì ? »

Tới đó, anh im lặng và tránh ánh mắt cô.

Thủy Tiên không phải hạng mê mề, sống chết cũng bắt buộc người mình yêu thề thốt thốt. Cô không cần anh thề thốt, chỉ cần anh không tham vọng quá nhiều.

Người ta từng nói : « Có không giữ, mất đừng tìm. » Vậy trong chuyện tình cảm này, anh và cô, ai là người nên giữ đối phương ? Nếu tình yêu đã dành cho nhau là chân thành và tự nguyện, có lẽ nào vì không nắm giữ mà nó lại mất đi ? Tình yêu cũng có đôi cánh của bản thân, hãy để nó tung bay giữa bầu trời hạnh phúc, nếu có nợ nhất định sẽ quay về. Còn nếu không, mây của trời cứ để gió cuốn đi.

Rạp chiếu phim thành phố, lúc hai mươi giờ ba mươi phút. ...

Thùy Tiên đi vào trong, mua hai vé xem phim, loại hài hước nhất. Túi bông ngô cô cầm trên tay như lấy lệ, cơ thể nhỏ bé lặn vào trong đám đông rồi mất hút theo một ánh mắt nhìn.

Cô mua hai vé ngồi cạnh nhau, một chỗ dành cho bản thân, một chỗ đặt túi bông ngô to bự. Nỗi trống trải trong lòng cũng dằng dặc như bộ phim hôm nay cô xem, dù chỉ vồn vện chín mươi phút. Chiếc ghế bên cạnh bao giờ cũng lạnh lẽo như thế, thiếu thốn một bóng người. Bộ phim vui như thế nào, dài ra sao, tại sao mọi người đều cười vui vẻ mà tự dung cô muốn khóc? Nhưng Thùy Tiên của ngày hôm nay đã khác, cô muốn sống tốt, cô muốn cho người ta hiểu, cuộc đời cô không có anh vẫn tươi đẹp thế nào. Để rồi, bất chấp phải lợi dụng tình cảm của ai, và sau khi hạ màn bản thân lại trở nên yếu đuối và nhu nhược nhất, cô nhất quyết phải khiến anh hối hận vì đã ra đi. Tất cả, chỉ vì trả thù anh.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Trong bóng đèn mờ mịt ở rạp chiếu phim, nơi góc khuất nào đó vẫn có một người đàn ông đang hướng tất cả sự quan tâm tới người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời mình, chỉ là hai năm trước, anh đã đánh đổi thứ quan trọng ấy để ra đi.

Hôm nay Kiến Minh lặng lẽ ngồi đây, nhìn mãi từ phía sau một dáng người tưởng như thân quen nhất, suốt hai năm trời đã dày xéo tâm can anh, đến đâu cũng khô tận. Khung cảnh nhộn nhịp không làm lòng người vui vẻ hơn, ngược lại còn khiến hai tâm hồn rỉ máu. Mới biết có những khi người ta ngu dại tưởng rằng, đau khổ nhất là khi phải chia tay người mình yêu, hai trái tim ở hai nửa địa cầu. Nhưng hóa ra không phải vậy, có một thứ còn đau khổ và dằn xé trái tim gấp mấy triệu lần, đó là phải đứng sau người mình yêu, nhìn cô ấy rơi những giọt lệ tổn thương, vậy mà không có tư cách đến bên ôm cô ấy vào lòng. Thứ đau khổ đó, vĩnh viễn không thể nguôi ngoai.

Anh vẫn lặng lẽ đi sau lưng cô, từ rạp chiếu phim tới chiếc ghế đặt bên bờ hồ. Trong khung trời tĩnh mịch, từng làn gió mỏng manh khắp cơ thể như đang ám ảnh về những thứ kỉ niệm xa xôi.

“Cô gái, thử cây kem này đi, chỉ mười ngàn thôi.”

Người đàn ông già nua vấp vớ với chiếc hộp trên tay, cười phúc hậu nhìn Thùy Tiên, đưa ra trước mặt cô một cây kem đẹp mắt.

Thùy Tiên tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, liếc liếc đầu. Người đàn ông đáp trả cô bằng ánh nhìn thất vọng, toan định bỏ đi liền bị giữ lại ngay.

“Cho tôi hai cây.”

Kiến Minh vừa nói vừa lấy ra trong túi quần chiếc ví da, trao tiền cho người đàn ông rồi nhận lấy hai cây kem mát lạnh, đến bên chiếc ghế đá ngồi xuống.

Thay vì một sự ngạc nhiên như anh nghĩ, gương mặt Thùy Tiên lúc này hết sức lạnh nhạt và thờ ơ, nơi khóe môi lại nhếch lên một nụ cười.

“Đã ăn dật được này giờ, cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi phải ra mặt sao?” Lời cô lạnh như băng, trong ngữ ý chứa vài phần mỉa mai.

Kiến Minh đặt hai cây kem bên cạnh mình, thoáng chắm một miếng thuốc, không đưa lên miệng mà cứ giữ chặt trong tay. Tàn thuốc đỏ rực chắm một điểm sáng nhỏ bé trong không gian, anh cười khẩy một cái nhưng lại không nói gì. Anh không hiểu vì sao nụ cười trên môi cô lúc này lại trở nên đáng sợ như thế, phảng phất những nét buồn nhưng lại như không.

“Thế nào? Hai năm nay anh có hạnh phúc không? Gần ấy thời gian vẫn không thể quên được tôi sao? Hay lại muốn tìm lại một chút hoan lạc cũ?”

Người phụ nữ này sau hai năm không gặp, bây giờ trong lòng chỉ còn lại những căm hận tuyệt cùng. Anh biết mình sai khi đã làm tổn thương cô, nhưng thực lòng anh muốn cô có thể quên anh, đừng bao giờ tự hành hạ bản thân như thế này.

Kiến Minh đưa miếng thuốc lên miệng, hít một hơi dài. Anh không uống rượu nhưng lời nói phảng phất chút men say, mỗi câu mỗi từ luôn kèm theo một sự dằn vặt ghê gớm.

“Chắc tôi đã thua em, hai năm nay có thể chịu đựng tất cả, vậy mà chỉ một lần gặp lại đã không làm chủ được mình.” Hơi khói trên miệng anh từ từ phả vào không gian, xộc lên mắt cô cay xè, dự dờ những giọt lệ từ từ rơi xuống, nhưng chưa kịp đã bị nuốt vào trong. “Đừng nhớ tới tôi nữa, hãy đi tìm hạnh phúc cho mình. Dù tình yêu tôi dành cho em có to lớn tới đâu, không bao giờ tôi vì nó mà đánh đổi mọi thứ. Hãy cho người có thể làm việc đó một cơ hội, sẵn sàng từ bỏ tất cả, chỉ vì đến với em.”

Thùy Tiên mơ màng nhớ lại những trang nhật kí trong kí ức xa xôi. Ngày ấy vào một chiều mưa, anh ngồi cùng cô từ trạm xe buýt trở về, anh nói: “Em đừng bao giờ yêu màu hồng, nó chỉ dụ dỗ con người ta vào những phút mê mẩn, lạc lối, không thể vượt qua bất cứ cám dỗ nào.”

Lúc ấy cô mơ hồ nhận ra thứ gì đó ám ảnh trong câu nói của anh, suy nghĩ một hồi lâu liền đáp lời: “Có phải vì vậy mà nỗi buồn có màu hồng chăng?”

Trên môi cô gương gao một nét cười, với ngôn ngữ những cảm xúc không nói thành lời được. “Nếu một ngày anh bỏ lại trong em một nỗi buồn như thế, em sẽ thôi không còn yêu màu hồng nữa, nhưng nhất quyết giữ lại nó suốt đời.”

Là thứ gì đã cảm dỗ anh, và thứ gì đã dụ dỗ cô? Hai năm trời anh ra đi, chưa bao giờ cô hết yêu anh, cả như lúc này đây, khi anh đã trở về. Cách anh và cô cư xử với nhau, không ngừng làm tổn thương nhau, tất cả chỉ vì một thứ tình yêu không trọn vẹn.

Cô cười nhàn nhạt, nói với anh: “Anh và tôi đã đi tới son cùng thủy tận, ngần ấy đau khổ vẫn không thể quên được nhau sao?”

Anh lạnh lùng nhìn ra xa, đáp lời: “Chúng ta không cần quên nhau, chỉ thôi đừng nhớ về nhau nữa. Gặp em là một sai lầm, một sai lầm dùng cả cuộc đời anh cũng không thể sửa được. Hai năm nay anh từng nghĩ, chỉ cần một giây một phút không nhớ về em, anh sẵn sàng cho đi bất cứ thứ gì. Tất cả, chỉ vì anh không thể quên em.”

“Tôi từng nói với anh, chỉ cần anh hứa sẽ trở lại, tôi nhất định sẽ chờ. Nhưng rồi anh không nói, kể cả lúc sắp ra đi, anh vẫn lặng lẽ dấu tôi, biến tôi thành một con ngốc. Anh nói tôi đừng yêu màu hồng, vì sự cảm dỗ của nó sẽ khiến tôi tổn thương, vậy cơ gì lúc ở sân bay, anh lại nói màu hồng đẹp nhất? Vì anh, vì cái gọi là đẹp nhất ấy, tôi đã can tâm tình nguyện giữ một nỗi buồn trong tim, cho đến lúc này đây đã trở thành một vết sẹo, không bao giờ lành nữa.”

Tàn thuốc đỏ rực cháy đến tay anh, nhưng lại không thấy đau, anh lại nhất quyết không chịu buông ra cho hơi nóng làm bỏng tay mình.

“Rồi em sẽ hiểu ra thôi, con người ta không chỉ sống bằng tình yêu, ngoài kia còn muôn thứ quan trọng nữa. Anh không thể làm sai với lựa chọn của mình, chỉ vì thứ cảm dỗ được gọi là tình yêu.”

Anh bước đi, bóng người cao lớn khuất dần trong ánh nhìn chết lặng.

Cô từng nói khi gặp anh phải trở nên nhẫn tâm, phải nâng lòng tự tôn lên cao nhất. Cuối cùng trước tình yêu, mọi dự trù đều thất bại thê thảm.

Càng hận người đàn ông ấy bao nhiêu cô càng muốn níu kéo anh, bất chấp hai năm nay anh tệ bạc thế nào. Vì cô yêu anh. Tất cả chỉ vì cô không thể quên anh.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Trong ánh sáng mờ mịt ở căn phòng ngủ tầng hai, Kiến Minh đẩy mạnh cánh cửa bước vào.

Phù Dung biết anh đã về từ khi nghe thấy tiếng xe gầm lớn bên ngoài cổng, nhưng lúc này đây cô lại án binh bất động, vờ như đã ngủ say.

Chồng cô, người cô yêu nhất, bất cứ lúc nào sau mười hai giờ tối anh chưa về nhà cô đều không thể ngủ yên. Đặc biệt như hôm nay, anh ở trên đất nước của mình và tự lái xe, chỉ ngần ấy thôi đã khiến cô lo sợ và mừng rỡ đủ thứ điều.

Kiến Minh đứng ở cửa một hồi lâu, nhìn vào bóng lưng người vợ của mình, nhếch môi cười lạnh lẽo. Anh chậm chạp cúi bô từng y phục trên cơ thể, đem vứt xuống sàn rồi bước vào phòng tắm. Tiếng nước xả đứ đờ khiến vợ chồng họ không nhận biết được hành động và cảm xúc của nhau.

Một lúc sau anh bước ra, trên người chỉ quàng độc nhất một chiếc áo bông lớn.

Kiến Minh nhìn đồng quần áo trên sàn không cánh mà bay, tự thỏa mãn với tiên đoán của mình. Từ lúc bước vào căn phòng này, dù không một tiếng động phát ra, anh thừa biết vợ mình vẫn còn thức. Cô bao giờ cũng vậy, chỉ cần thiếu anh bên cạnh, luôn không ngủ được vì cảm thấy bất an. Thực tế mà nói chính anh cũng cảm thấy mình không dễ để tin tưởng, bởi anh cũng không chắc bao giờ thì buông tay, nhưng nhất định vẫn không phải là lúc này.

Phù Dung cảm thấy có vật gì ẩm ướt mơn trớn vùng da thịt trên cổ mình, liền quay đầu lại và bị ghì chặt bởi nụ hôn dục vọng của anh. Nó bao giờ cũng ngọt ngào khiến cô không thể cưỡng nổi, khiến cô lơ lửng nơi chín tầng mây, thực thực hư hư khó phân biệt rõ, trong giây phút đó, anh đang nghĩ tới cô hay khác khoải những năm tháng bông bột đã qua rồi.

Tay anh từ từ đi sâu vào những vùng da nhạy cảm trên người cô, đôi môi trượt dần xuống cổ, rồi dừng ngay trước ngực. Phù Dung hơi ngả đầu ra sau, cố gắng cong người lên để tiếp lấy cơ thể anh. Còn anh, bất cứ một lần nào truyền cảm hứng cho cô, hành động luôn dứt khoát và đạt độ chính xác đến hoàn hảo. Trong những khoảnh khắc ấy, mỗi người trong cuộc đều tự hiểu rõ, họ hoàn toàn sung sướng vì được đáp ứng đầy đủ ham muốn mang tính bản năng, nhưng thực tế nơi trái tim mỗi người, luôn tự lừa gạt đối phương và chính mình.

“Anh uống bao nhiêu rồi?” Phù Dung gói đầu trên tay Kiến Minh, bàn tay vuốt ve gương mặt trong bóng đèn đầy u uất và lạnh lẽo.

“Không uống nhiều, chúng ta lấy đầu ra cơ hội được thỏa mãn như hôm nay?” Anh cầm chặt cổ tay cô, hỏi vặn lại.

Phù Dung im lặng, kéo bàn tay xuống đặt ngang ngực mình. Anh lạnh nhạt rút tay ra khỏi đầu cô, lại đứng dậy bước vào nhà tắm, cứ ở mãi trong ấy không ra.

Chuyện này với Phù Dung quá đổi bình thường, bình thường tới mức cô phải cười nhạt nhẽo.

Hai năm nay từ khi anh chính thức là chồng cô, nếu không phải tự cho phép mình dùng quá lượng men say, lấy đầu ra cơ hội cho vợ chồng họ có những cuộc tình ân ái?

Hạnh phúc của người đàn bà chính là được lên giường với người đàn ông mình yêu, được anh ta vuốt ve, được anh ta nâng niu như một cô công chúa. Nhưng chồng cô, mỗi lần anh muốn đáp ứng những đòi hỏi tẻ nhạt này, đều là khi cơ thể sung sức nhất, không phải vì ham muốn, chỉ vì trong cơn say. Bởi vì say anh ta mới không điều khiển được hành động của mình, mới tưởng tượng ra người nằm phía dưới cơ thể anh ta là một người phụ nữ khác, người khiến anh ta điên đảo và dằn vò bản thân suốt mấy năm trời.

Còn cô, hà cớ gì phải làm vật thể thân, phải làm chiếc đòn bẫy cho anh thực hiện lí tưởng của mình?

Tất cả chỉ vì thứ ảo mộng người ta gọi nó là tình yêu. Thứ vô hình duy nhất khiến anh trở nên mù mẫn, ngu xuẩn và lạnh lùng. Nhưng cô yêu anh, cô can tâm tình nguyện cho anh lợi dụng mình, chỉ cần anh vĩnh viễn ở bên cô.

Bên trong phòng tắm, một tiếng động khủng khiếp phát ra. Phù Dung đang bất động trên giường, vừa nghe thấy không ngăn nổi mình mà lao xô xuống giường, lo lắng gõ vào cánh cửa.

“Có việc gì thế? Anh làm sao rồi?”

Bên trong vẫn không có tiếng động, cô vừa quay đi tìm lấy chìa khóa thì cánh cửa liền mở ra, bàn tay Kiến Minh nhỏ xuống sàn từng giọt máu, lẫn cùng những vệt nước trên cơ thể anh. Phù Dung sững người nhìn vào trong, chết lặng một hồi với sàn nhà toàn máu và miếng vỡ của tấm gương được gắn trên tường.

“Anh điên rồi, anh phát điên rồi phải không?” Cô giữ lấy tay anh, một sự tuyệt vọng đến tận cùng trá hình trong thái độ giận dữ. “Anh đau khổ tới mức phải hành hạ bản thân như thế à? Tôi là vợ anh, máu này, tay này, người này,...những thứ này đều thuộc quyền sở hữu của tôi, anh lấy tư cách gì để làm như thế?”

Tay anh bóp chặt lấy miệng cô, hét lên.

“Tôi hối hận, cô hiểu không? Tôi hối hận vì đã cùng cô đi đến ngày hôm nay.”

“Anh say rồi...anh say nên mới nói vậy. Ngày mai tỉnh lại, anh nhất định còn hối hận vì câu nói ngày hôm nay hơn thế nhiều.” Cô yếu ớt đáp lại anh, từ từ khịu xuống, nhìn bóng anh đi xa dần.

Đúng là anh ta say, hai năm nay mỗi lần say anh ta đều phát điên như thế. Nhưng, hôm nay cô sợ, bởi chưa bao giờ anh ta tự làm hại máu thịt mình, chưa bao giờ anh ta mất bình tĩnh như hôm nay. Và, chưa bao giờ anh ta nói với cô bản thân hối hận như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Kiến Minh một mình nơi hầm rượu, dốc ngược chai vodka loại mạnh nhất.

Trong ngần ấy năm, kể từ sau khi rời khỏi đất nước này, không ít người phụ nữ chủ động muốn lên giường với anh. Gái Tây có, gái ta có, người đẹp có, người giỏi có, trong đó có cả vợ anh, nhưng chưa bao giờ họ cho anh được thứ bản thân anh cần, vĩnh viễn không bao giờ họ có được thứ ấy. Anh biết, suốt cuộc đời mình chỉ cần được ôm ấp một người phụ nữ, người có hết tất cả mọi thứ mà trong những cuộc chơi anh vẫn kiếm tìm, đó chính là cô.

Nhưng chưa bao giờ anh đụng vào người phụ nữ anh yêu, dù mỗi lần đứng trước mặt cô, ham muốn của bản thân lại không ngừng thôi thúc.

Tình yêu của người đàn ông luôn đi kèm với dục vọng. Ngược lại, tình yêu của đàn bà thường đi kèm với sự khoan dung. Bởi thế, không ít lần người phụ nữ ấy khoan dung anh, chấp nhận anh, yêu anh và muốn anh làm chủ cơ thể mình. Anh biết cô muốn gửi gắm tất cả cuộc sống cho anh, nhưng anh cũng hiểu, bản thân anh không làm được điều đó. Bởi vì anh cũng yêu cô, bởi vì anh trân trọng cô, vậy nên bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể lên giường với anh, ngoại trừ cô.

Khi Kiến Minh mở mắt, nơi đầu tiên nhìn thấy là trần nhà. Không biết anh nằm đây từ bao giờ, và ai đã mang anh từ hầm rượu tới đây, tất cả đều trống trơn trong đầu óc mù mẫn. Khi người ta tỉnh rượu, cái đau da thịt mới được dịp bùng lên. Mặc dù bàn tay anh đã được băng bó cẩn thận, nhưng chỉ việc đưa lên đặt xuống cũng khiến cơ mặt nhăn nhúm ngay.

Kiến Minh vào phòng thay đồ, sau đó bước xuống dưới. Phù Dung thấy anh liền mỉm cười, cố tỏ ra không nhớ nổi những việc đã xảy ra.

“Ông xã, hôm nay đầu bếp làm súp cua, anh ăn ít rồi đi làm.”

“Muộn rồi, hôm nay tôi có cuộc họp với cổ đông.” Kiến Minh lạnh nhạt đáp lời, khuất dần theo ánh mắt đang nhìn theo.

Nơi thư viện trường trung học phổ thông chuyên, Thủy Tiên đứng tựa người vào một giá sách. Cô cầm trên tay vài cuốn văn học, lật qua lại nghiền ngẫm.

“Cô làm thế này dễ khiến người ta nghĩ tôi bóc lột sức lao động nhân viên của mình lắm.”

Thủy Tiên giật mình nhìn vào người phía sau. Tống Bình nói xong liền đưa cho cô một chai nước, cười rạng rỡ.

“Hiệu trưởng, anh không thể nói như vậy được. Đọc sách là cách giải trí hữu hiệu nhất, sao có thể gọi là lao động cực nhọc gì?”

Thủy Tiên đáp lời, cầm cuốn sách trên tay rồi vui vẻ bước đi cùng Tống Bình. Họ tìm một chiếc bàn ngay trong góc rồi ngồi xuống đối diện nhau, ánh mắt luôn nhìn vào đối phương rất thẳng thắn.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi.

“Tôi cần tìm một cuốn sách.” Anh mở chai nước đẩy về phía cô. “Không ngờ sách chưa tìm thấy nhưng lại được gặp người.”

“Gặp được tôi rồi, vậy anh còn muốn tìm sách nữa không?”

Tống Bình giả bộ suy nghĩ theo câu hỏi trên chốc của cô, hai tay day day giữa trán.

“Chắc là không cần.” Anh cười rạng rỡ. “Bây giờ cô hãy trở thành cuốn sách, sau đó cho tôi biết cách trồng và chăm sóc hoa cúc như thế nào?”

Thủy Tiên không dấu nổi bất ngờ, hỏi vặn lại ngay.

“Ý anh là, khoảng đất trống ấy không lâu nữa sẽ thành một vườn hoa?”

“Đúng vậy, tôi muốn biết nó thành một vườn cúc, thật mong manh và nhẹ nhàng.”

Thủy Tiên cảm thấy trái tim mình đập rạo rực, một niềm hạnh phúc không nói thành lời đang len lỏi theo mỗi dòng suy nghĩ đi qua. Tống Bình làm như thế chỉ vì một câu nói băng quơ của cô thôi sao?

Cô mỉm cười, khuôn miệng rạng rỡ một trời nắng, nấp dưới đôi mi cong vút là cặp mắt long lanh.

“Anh biết không, trồng hoa cúc cũng dễ dàng thôi, đầu tiên. ....”

Anh và cô ngồi nói chuyện với nhau, quên luôn cả khoảng thời gian xế chiều. Thực tế chỉ mình Thủy Tiên vui vẻ với những câu chuyện của mình, không nhớ tới những gì đang trôi trượt xung quanh nữa. Còn Tống Bình, trên tay anh có đồng hồ, anh đủ tỉnh táo để biết bên ngoài kia trời bắt đầu vào tối, nhưng anh chỉ im lặng mỉm cười, trêu mếu nhìn theo khuôn miệng nhỏ nhắn của cô.

Cô gái này, mỗi giây mỗi phút ở gần bên đều khiến anh muốn trở thành người cao thượng, ít khi suy nghĩ cho mình. Ngược lại, anh cảm thấy hạnh phúc khi được che chở cô, được mang đến cho cô niềm vui, được ngồi bên cô như thế này.

Anh không phải mẫu người chỉ giữ trong lòng một người phụ nữ, cho đến khi gặp cô. Cô cho anh cảm giác muốn có một gia đình, có một tổ ấm, có một người phụ nữ để yêu thương và chăm sóc suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Nỗi Buồn Đẹp Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.